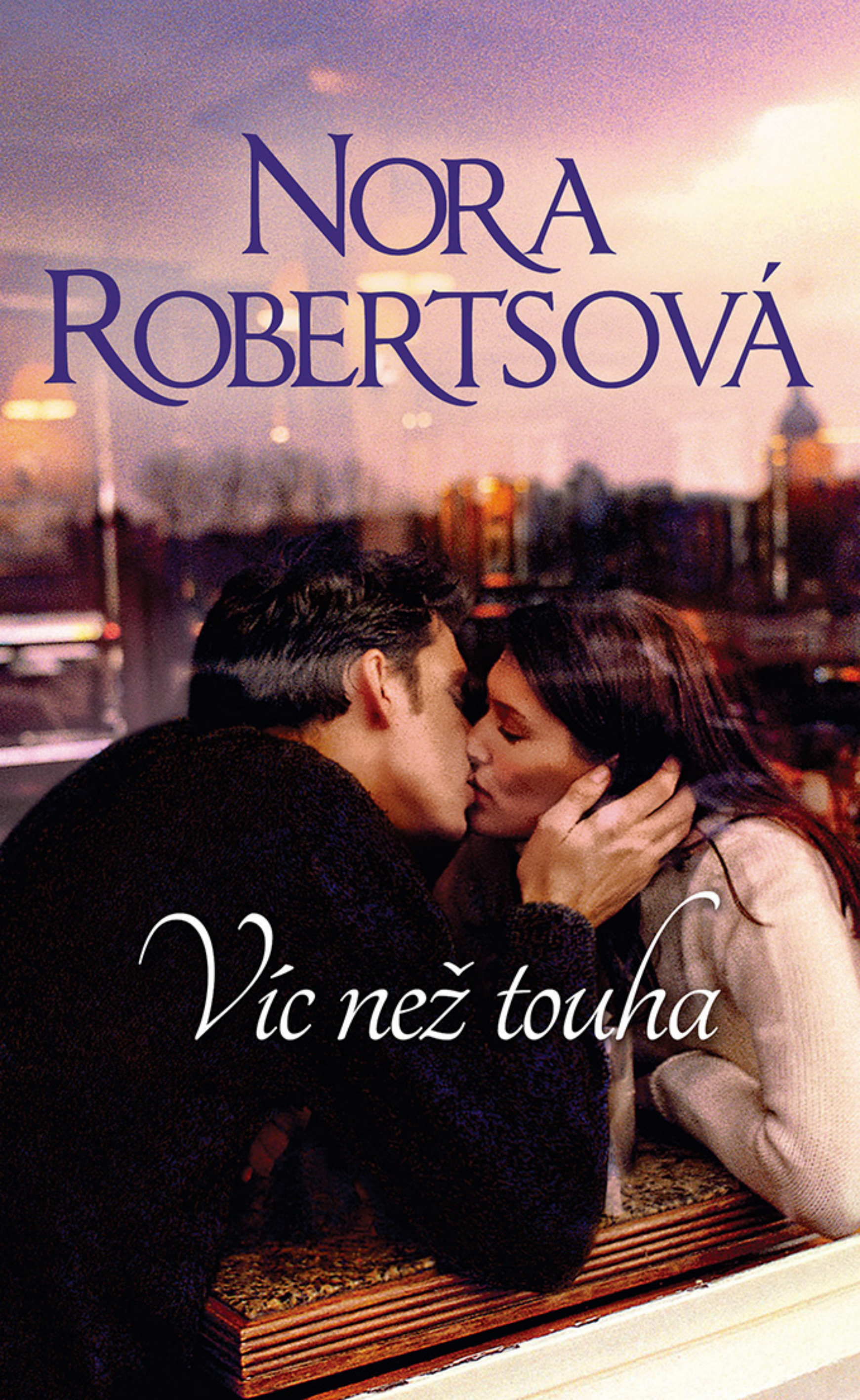
NORA
ROBERTSOVÁ
Víc než touha

Nora Robertsová

VÍC NEŽ TOUHA

Nora Robertsová

VÍC NEŽ TOUHA

Překlad

Klára Komárková, Jana Dosoudilová

Název originálu:
Waiting for Nick; Mind Over Matter

První vydání:
Silhouette Books, 1997; Silhouette Books, 1987

Překlad:
Klára Komárková; Jana Dosoudilová

Redakční úprava:
Ivana Čejková

Elektronické formáty
Dagmar Wankowska, *Liam*ART

© 1997 by Nora Roberts; 1987 by Nora Roberts
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2015 (Čekání na Nicka: 1. vydání 2002; Cit proti rozumu: 1. vydání 2004 by Harlequin Polska sp. z o.o.)
Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-3271-5 (EPUB)
ISBN 978-83-276-3272-2 (MOBI)
ISBN 978-83-276-3273-9 (PDF)

Čekání na Nicka

PRVNÍ KAPITOLA

Freddie věděla, jaké má před sebou poslání. Když se rozhodla přestěhovat se ze Západní Virginie do New Yorku, nebyl to jen chvilkový rozmar. Její cíle byly naprosto pečlivě promyšlené. Zaprvé: najít si ideální místo k bydlení, za druhé: dosáhnout profesionálního úspěchu, za třetí: vdát se.

Pokud okolnosti dovolí, tak by dala přednost tomuto pořadí.

Když kráčela po chodníku East Side Avenue v soumraku, který se snášel rychle, neboť bylo teprve předjaří, vzpomínala na domov, na dům v Shepardstownu v Západní Virginii, kde žili její rodiče a sourozenci. To bylo podle jejích měřítek ideální místo k životu. Plné života, ruchu, hudby a hlasů.

Věděla s jistotou, že by domov nikdy neopustila, kdyby se nemohla spolehnout na to, že se tam může kdykoli vrátit a že ji přivítají opět s otevřenou náručí.

Pravda je, že v New Yorku byla mnohokrát a měla tu příbuzné, ale přesto postrádala staré známé věci – svůj rohový pokoj ve druhém patře kamenného domu, který pamatoval mnoho generací, lásku a společnost sourozenců, muziku, kterou provozoval otec, smích matky.

Jenže už dávno nejsem dítě, pomyslela si. Bylo mi čtyřiadvacet, nejvyšší čas postavit se na vlastní nohy.

V každém případě na Manhattanu se cítím skoro jako doma, ujišťovala se v duchu. Koneckonců jsem tu strávila

první léta svého života. A kolikrát jsem tu byla na návštěvě – to se ani nedá spočítat – jenže pokaždé s rodinou, uznala.

Co na tom? Tentokrát jsem tu sama, pomyslela si. Narovnala ramena a pohodila odvážně hlavou.

První část jejího úkolu spočívala v tom, že musí přesvědčit jistého Nicholase LeBecka, že potřebuje doplnit autorský tým.

Úspěch a pověst, kterou si vydobyl za posledních několik let jako hudební skladatel, by se jen zvýšily, pokud by mu stála po boku jako jeho korunní textařka. Stačilo zavřít oči a už si představovala, jak na hvězdném nebi září dvě jména: LeBeck – Kimballová. Jaká to bude nádhera, až spolu budou skládat hudbu. Hlavou jí vířily pomyslné melodie a úryvky veršů.

Frederica se kysele ušklíbla. Ovšem k tomu stačí jediné: přesvědčit Nicka, aby slyšel v hlavě to samé, co já.

V krajním případě, pokud by nezbývala skutečně jiná možnost, bych mohla použít nátlaku a zapůsobit na jeho rodinné city. Když se to tak vezme, jsme vlastně něco jako bratranec a sestřenice.

Nevlastní bratranec a sestřenice, upřesnila. Frederice se rozzářily oči a na rtech se jí rozšířil úsměv. Tohle bylo její hlavní a nejdůležitější poslání. Dřív než se naděje, Nick se do ní zamiluje stejně bláznivě, jako ho ona miluje už léta.

Čekala na něj deset let, což byla podle jejího názoru dostatečně dlouhá doba – vlastně až příliš dlouhá.

Už je načase, Nicku, mluvila k němu v duchu, abys pohlédl do tváře osudu. Nervózně si upravila okraj modrého saka.

Když se však zastavila před barem *Lower the Bottom*, sebejistota ji začala opouštět. Oblíbený bar patřil Zacku Muldoonovi, Nickovu bratrovi. Technicky vzato nevlastnímu bratrovi, ale v jejich rodině dávali přednost náklonnosti před terminologií. Tím, že si Zack vzal za manželku sestru Fredericiny nevlastní matky, vytvořil se jeden vzájemně

propojený klan z rodiny Stanislaských, Muldoonů, Kimballových a LeBeckových.

Odvěkým Frederičiným snem bylo uskutečnit další propojení jejich rodin tím, že by si vzala Nicka.

Nadechla se, znovu si upravila sako a prohrábla prsty bohatou hřívu nazlátlých zrzavých kudrlin, které nikdy nedokázala spoutat do upraveného hladkého účesu. Občas ji mrzelo, že nemá exotické snědé rysy, jaké patřily k charakteristickým rysům Stanislaských, ale co naplat. Odhodlaně sáhla po klice.

Musím udělat to, co jsem si předsevzala, a udělat všechno proto, aby to stačilo.

Barem se nesla slabá kvasnicová vůně piva, nad níž převládalo pronikavé aroma italského koření. Freddie usoudila, že Rio, dlouholetý Zackův černý kuchař vaří toho dne italské speciality. Jukebox tiše vyhrával a kdosi si stěžoval na přelétavé srdce Runaround Sue.

Všechno bylo na svém místě jako vždy, útulné dřevem obložené stěny, omítka ozdobená námořnickými motivy, na stropě zavěšené lodní zvony, sítě, provazy lanoví, potápěčská výzbroj, dlouhý poškrábaný barový pult a lesknoucí se řady skla. Ale Nick nikde. Frederica potlačila mrzutost, usmála se a vklouzla na čalouněnou barovou stoličku.

„Koupíš mi pití, námořníku?“

Zack psal právě za pultem účet. Zvedl oči a jeho pohotový úsměv určený pro zákazníky se rozšířil. „Freddie! Ahoj! Čekal jsem, že se objevíš až koncem týdne.“

„Ty nemáš rád překvapení?“

„Mám. A zvlášť tohle.“ Zack poslal zkušeným klouzavým pohybem sklenici s pivem po baru tak, že přistála v nastavených dlaních stálého hosta. Potom se k ní naklonil přes pult, vzal ji za tváře a s mlasknutím políbil. „Hezká jako obrázek. Ostatně jako vždycky.“

„Ty taky.“

„Neříkej.“ Zack po ní střelil lišáckým úšklebkem.

Ale byla to pravda. Znali se deset let, ale Zack vypadal čím dál lépe, s věkem získával na zajímavosti stejně jako dobrá whisky. Vlnité vlasy měl stále stejně husté a tmavé jako kdysi a v očích stejný uhrančivý pohled. A co teprve jeho tvář, pomyslela si Frederica s povzdechem. Opálená a drsná, s vráskami od smíchu, která jen podtrhovala jeho osobitý šarm.

Kolikrát v životě ji napadlo, jak je zvláštní, že ji obklopují samí fyzicky přitažliví lidé. „Jak se má Rachel?" zeptala se.

„Její ctihodnost se má skvěle."

Frederica se pousmála, když zaslechla, jak Zack otituloval svou ženu. V pozadí cítila lásku a pýchu. Její teta se stala nedávno soudkyní občanskoprávního soudu. „Jsme na ni všichni hrdí. Viděl jsi to soudcovské kladívko, které jí poslala naše máma? To, které vydává ten příšerný zvuk připomínající tříštící se sklo, když se s ním uhodí?"

„Jestli jsem ho viděl?" Zack se ušklíbl. „Ty asi netušíš, že mě s ním pravidelně tluče. To je nadělení, mít v rodině soudce." V očích se mu zatřpytilo. „Ale v tom černém taláru vypadá senzačně."

„To bych řekla. Jak se mají děti?"

„Naše svatá trojice? Prima. Dáš si sodovku?"

Freddie zaklonila hlavu a vrhla na Zacka pobavený pohled.

„Moment, Zacku! Snad nechceš, abych ti ukazovala průkaz? Bylo mi čtyřiadvacet, zapomněls?"

Zack se podrbal na bradě. Vážně pokýval hlavou. Drobná postavička a porcelánová pleť panenky by leckoho oklamaly, pomyslel si. Kdyby neznal její věk stejně dobře jako věk svých dětí, neváhal by a požádal, aby mu prokázala, že je zletilá.

„Nemůžu si na to nějak zvyknout. Naše malá Freddie, a už je dospělá."

„Správně." Frederica si přehodila nohu přes nohu a usadila se pohodlněji. „A vzhledem k tomu mi můžeš nalít nějaké víno."

„Hned to bude.“ Dlouholetá zkušenost ho naučila otočit se a sáhnout po správné sklenici, aniž by se musel ohlížet. „Jak se mají vaši? A co ostatní?“

„Všichni jsou v pořádku a mám tě od nich pozdravovat.“ Vzala si sklenici, kterou jí Zack podával, a zvedla ji k přípitku. „Na naše rodiny.“

Zack si s ní přiťuknul lahvičkou minerálky. „Tak jaké máš plány, holčičko?“

Frederica se potutelně usmála se rty namočenými ve sklenici vína. Zvedla hlavu. „No, pár by se jich našlo.“ V duchu si říkala, jak by se asi Zack divil, kdyby mu prozradila největší plán svého života – jak ulovit Zackova mladšího bratra za manžela. „Nejdřív si chci najít nějaké bydlení,“ řekla vyhýbavě.

„Můžeš bydlet u nás, jak dlouho chceš, to přece víš?“

„To vím. Také bych mohla bydlet u dědečka a babičky, u Michaila a Sydney, nebo Alexe a Bess.“ Usmála se. Bylo to příjemné pomyšlení vědět, že žije obklopená lidmi, které má ráda a kteří mají rádi ji. Ale… „Chci si najít vlastní byt.“ Opřela se lokty o stůl. „Myslím, že je nejvyšší čas postavit se na vlastní nohy. Je to tak trochu dobrodružství.“ Náhle zavrtěla hlavou a ušklíbla se. „Doufám, že mi nezačneš dělat přednášku o tom, jaká nebezpečí tady na mě číhají, že ne, strýčku Zacku?“ dobírala si ho. „Ty, takový starý námořní vlk.“

Tím ho dostala, to věděla. Zack byl mnohem mladší, když se poprvé plavil na moři. „Dobrá, žádná přednáška, ale budu na tebe dávat pozor, co říkáš?“

„Na to spoléhám,“ ujistila ho. Pak se co možná nejledabyleji zeptala: „A co dělá Nick? Myslela jsem, že ho tu potkám.“

„Taky tu je, vysedává v kuchyni. Myslím, že se nacpává těstovinami, které má dneska Rio na jídelníčku.“

Frederica významně zvedla nos a zavětřila. „Voní to báječně. Asi za ním zajdu a řeknu mu ahoj.“

„To můžeš. A vyřiď mu, že až se nají, měl by nám za tu večeři zahrát.“

„Dobře, vyřídím.“

Frederica si vzala s sebou skleničku s vínem a seskočila z barové židle. Potlačila v sobě neodbytnou touhu upravit si nepoddajnou hřívu a přejet pomyslné záhyby u saka. Měla bych konečně rezignovat na to, jak vypadám, uvědomila si. Stejně to lepší nebude. Lidi mě považují za hezkou, co víc bych si při své malé postavě a drobným tvarům mohla přát. Bohužel už dávno uplynula doba, kdy mohla v skrytu duše doufat, že vyroste v neodolatelnou vysokou blondýnu, za níž budou otáčet hlavy všichni muži v okolí.

Kromě malé postavy ji trápily i husté kudrnaté vlasy, které neposlouchaly žádného kadeřníka, jejich barva se pohybovala někde na pomezí zlaté a rezavé, k tomu tvář poprášená pihami, špičatý nosík, velké šedé oči a důlky ve tváři. V dospívání toužila po tom, aby byla vysoká a štíhlá, povznesená nad okolí. Nespoutaná a žádoucí. S bujnými křivkami. Hříšně sladká. S přibývajícími léty se však postupně smiřovala s faktem, že je taková, jaká je.

Přesto se čas od času vyskytly chvíle, kdy zatoužila, aby vypadala jako některá z panenek Barbie, které mívala srovnané na poličce v pokojíčku.

Na druhé straně se však musím brát vážně nejdřív já, jak si připomínala, jestli chci, aby mě Nick bral vážně jako ženu.

S tímto předsevzetím vzala za kliku a vešla rázně do kuchyně. Srdce jí okamžitě skočilo do krku.

Nedalo se s tím nic dělat. Bylo to tak pokaždé, když ho uviděla, od první chvíle, kdy ho spatřila. Všechno, po čem kdy toužila, všechno, o čem kdy snila, sedělo několik kroků od ní skloněné nad talířem *fetuccine marinara*.

Nicholas LeBeck býval černou ovcí rodiny, kterého musela tetička Rachel dokonce s veškerým zanícením a láskou hájit u soudu. Býval to vzpurný chlapec, který trávil většinu času ve společnosti pouličních gangů. Od cesty

vedoucí k násilí a vězení ho odvedla jedině trpělivá péče celé rodiny.

Nyní z něho byl dávno dospělý muž, ale přesto v něm zbylo cosi z jeho rebelského divokého mládí. Ty jeho zelené oči, pomyslela si a srdce se jí rozbušilo vzrušením, že ho vidí. Z dob mládí přetrvala i obliba dlouhých vlasů. Nosil je svázané do copu. Měl ústa básníka, pevnou bradu jako boxer a útlé štíhlé ruce umělce.

Kolik nocí jen snila o jeho svalnatých pažích a dlouhých prstech? A jeho fascinující tváři s ostře řezanými lícními kostmi ani nemluvě.

Byl vysoký s tělem atleta, běžce na dlouhé tratě. Měl na sobě šedé džínsy na kolenou odřené do běla. Rukávy u košile ohrnuté až k loktům a nahoře mu chyběl jeden knoflíček.

Zatímco pořádal porci těstovin, vedl neustálou diskusi s černým kuchařem, který smažil hranolky a vytřásal z košíku přebytečný tuk.

„Já jsem neříkal, že je tam příliš moc česneku. Řekl jsem, že je tam moc česneku.“ Nick si napíchl na vidličku další sousto a zamával s ní tak, jako by ho chtěl pobídnout, aby Rio ochutnal a uvěřil, že má pravdu. „V tvém věku máš pořád ještě moc temperamentu,“ dodal poněkud nezřetelně, protože jeho čelisti zrovna zpracovávaly potravu.

Rio ho zpražil výhrůžným pohledem. „Dej si pozor na jazyk, ty kluku hubatá, nebo tě ohnu přes koleno a napráskám ti. Tak starý ještě nejsem.“

„Už se bojím.“ Nick si odlomil z česnekového chleba kousek právě ve chvíli, kdy se za Freddie zavřely dveře. Oči se mu rozsvítily. Odložil chleba a vstal od stolu. „Koukni se, Rio, koho tu máme. Jak se vede, Fred?“

Zamířil k ní a objal se s ní zběžně jako staří známí. Když však ucítil na těle otisk ženských tvarů, zamračil se a s neochotou si uvědomil, že tohle drobné stvoření už dávno není dítě.

Raději rychle ucouvl zpět, usmál se a opatrně dal ruce do kapes. „Myslel jsem, že se objevíš až koncem týdne."

„Rozmyslela jsem si to." Její sebejistota se vyšvihla ještě o kousek výš. Neuniklo jí, že Nick při objetí zaváhal. „Ahoj, Rio." Freddie odložila na Nickův stůl skleničku s vínem, aby se připravila na důkladné přivítání starého černocha. To objetí připomínalo sevření v medvědích tlapách.

„Holčičko moje. Posaď se a dostaneš něco k jídlu."

„Ráda si dám. Na tvoje kuchařské umění jsem myslela celou cestu ve vlaku, Rio." Posadila se naproti Nickovi a pobídla ho. „Pojď si sednout, než ti to vystydne."

„Jasně." Nick se vzpamatoval a posadil se. „Tak co všichni dělají? Brandon ještě pořád blázní do baseballu?"

„To si piš. Dokonce vede školní ligu. Má čtyři sta dvacet bodů za homerun a RBI." Rio před ní postavil tak vrchovatý talíř, až si Freddie povzdechla. „Katie měla minulý týden baletní vystoupení. Máma samozřejmě brečela dojetím, ale pak se málem sesypala, když Brand udělal další homerun. Možná to víš, ale ve *Washington Post byl* nedávno článek o jejím obchodě s hračkami. A táta právě dokončil práci na další kompozici." Freddie si namotala na vidličku těstoviny. „A jak se vede tobě?"

„Prima."

„Pracuješ na něčem?"

„Mám smlouvu na další muzikál pro Broadway." Nick pokrčil rameny. Stále ještě neuměl dát před lidmi najevo, že mu na něčem záleží.

„Škoda že jsi nevyhrál Tonyho za *Poslední zastavení*."

„Mně stačila i ta nominace."

Freddie zavrtěla hlavou. Jak může být spokojený, nechápala. Já bych nebyla, už kvůli němu. „Byl to fantastický muzikál, Nicku. Teda je to fantastický muzikál," opravila se, protože muzikál se stále ještě hrál. „Jsme na tebe všichni moc hrdí."

„Proč? Vždyť se tím jen živím."

„Přestaň mu lichotit, nebo mu to stoupne do hlavy," ozval se od sporáku Rio.

„Náhodou jsem tě tuhle přistihl, jak si broukáš *Jednou*," poznamenal Nick s úšklebkem.

Rio pokrčil rozložitými rameny. „No, možná jedna dvě melodie docela ušly. Radši jez."

„Pracuješ teď s někým?" zeptala se Freddie. „Myslím na tom novém muzikálu?"

„Ne. Všechno je to teprve v počáteční fázi. Vlastně jsem ještě ani pořádně nezačal."

Tohle potřebovala Freddie slyšet. „Někde jsem četla, že Michael Lorry má smlouvu na nový projekt. Budeš potřebovat jiného textaře."

„To je fakt." Nick se zamračil a nabral si na vidličku další sousto. „Je to smůla. S ním se mi pracovalo vždycky výborně. Znám hodně textařů, kterým jde jen o jejich texty, ale vůbec se nestarají o hudbu."

„To bude problém," podotkla Freddie a připravovala si cestičku. „Potřebuješ někoho, kdo má solidní hudební vzdělání, někoho, kdo v melodii slyší slova."

„Přesně tak." Nick vzal do ruky sklenici s pivem a napil se.

„Víš, co potřebuješ, Nicku? Potřebuješ mě," prohlásila Freddie rozhodně.

Nick překvapeně polkl, postavil sklenici na stůl a podíval se na Freddii tak, jako by mluvila nějakým úplně neznámým jazykem. „Cože?"

„Já přece studuju hudbu celý život." Bylo to těžké, ale podařilo se jí potlačit dychtivost, která se jí drala na jazyk, a pokusila se tvářit věcně, jako by o nic nešlo. „Jedna z mých prvních vzpomínek z dětství patří klavíru. Seděla jsem tátovi na klíně a on mi vedl prsty na klávesách. Bohužel k jeho velkému zklamání skládat hudbu mě nebaví tak, jak by si asi představoval. Mě zajímají slova. Myslím, že bych napsala nejlepší texty, jaké si umíš představit." Její

klidné šedé oči se střetly s jeho pochybovačným úsměvem. „Nejen proto, že rozumím hudbě, ale proto že rozumím tobě. Co ty na to?“

Nick sebou zavrtěl a hlasitě si vydechl. „Nevím, co ti mám na to říct, Freddie. Vyrazila jsi mi dech.“

„Nechápu proč. Přece víš, že jsem psala texty pro otce. A pár dalším skladatelům.“ Také si ulomila kousek chleba, vložila do úst a rozvážně žvýkala. „Mně to připadá naprosto logické. A ideální řešení pro všechny. Já hledám v New Yorku uplatnění a ty hledáš textaře.“

„To je fakt.“ Nick zavrtěl znovu hlavou. Musel si v duchu přiznat, že představa, že spolu budou pracovat, ho značně znervóznila. Poslední dobou měl pocit, že se ho vždycky zmocnil neklid, když se setkali.

„Tak mi slib, že o tom budeš přemýšlet.“ Freddie se usmála a jako člen rozsáhlé rodiny věděla, kdy má přestat tlačit na pilu a vzdálit se do ústraní. „A jestli se ti ten nápad bude zamlouvat, můžeš to navrhnout producentům.“

„To bych mohl,“ přitakal Nick zvolna. „To bych mohl.“

„Skvělý. Když budeš potřebovat, můžeš mě zastihnout tady, nebo mi zavolej do Waldorfu.“

„Do Waldorfu? Proč bydlíš v hotelu?“

„Jen dočasně, než si najdu byt. Nemáš ponětí, jestli tady není náhodou něco k sehnání. Tady v okolí se mi to líbí.“

„Ne, teď zrovna o ničem nevím. Netušil jsem, že se tu chceš usadit natrvalo.“ Znovu semkl obočí k sobě. „Myslím opravdu natrvalo.“

„Ano, natrvalo. A než mě začneš přesvědčovat, tak chci rovnou zdůraznit, že nechci bydlet u rodiny. Chci poznat, jaké to je, když se člověk postaví na vlastní nohy a musí se o všechno postarat sám. Ty bydlíš pořád tady u Zacka? Tam, kde bydlel dřív?“

„Ano.“

„Kdybys slyšel, že je tady v okolí něco volného, dáš mi vědět?“

Tohle Nicka překvapilo natolik, že zapomněl odpovědět. Najednou měl plnou hlavu starostí s tím, co si počne s faktem, že se Freddie ocitne v New Yorku natrvalo a v tak blízké vzdálenosti něho. Vzápětí ty hloupé obavy zahnal pryč. Co by se změnilo? Samozřejmě vůbec nic.

„Představoval bych si, že si najdeš bydlení spíš na Park Avenue."

„Tam jsem už jednou bydlela," řekla a spolkla poslední sousto *fettuccine*. „Teď chci zkusit něco jiného." V duchu ji napadlo, že by bylo výhodné bydlet blízko něho. Odhrnula si pramen vlasů z tváře a zaklonila se v židli. „Rio, bylo to vynikající. Jestli budu bydlet blízko, budu k tobě chodit každý den na večeři."

„Taky bychom mohli Nicka vykopnout a ty by ses mohla nastěhovat do prvního patra," navrhl Rio a zaškaredil se na Nicka. „Radši bych se koukal na tebe než na něho."

„Než si to vyřídíte," řekla Freddie a vstala, „počkám vedle. A mimochodem, Nicku, Zack se ptá, kdy přijdeš hostům něco zahrát."

„Hned jsem tam."

„Vyřídím. Možná se chvilku zdržím a poslechnu si tě. Zatím, Rio."

„Sbohem, holčičko." Rio se otočil ke sporáku a začal si pískat. Po chvilce přestal. „Malá Freddie nám nějak vyrostla, co říkáš, Nicku. Hezká jako obrázek."

„Jo, docela ujde," zabručel Nick. Nešlo mu z hlavy, proč pořád cítí její vůni kolem sebe, jako by se jeho smysly chytily na háček. „Pořád vypadá jako dítě. A má velké oči. Netuší, co ji v tomhle městě může potkat. A taky v téhle branži."

„Tak na ni dohlídneš, ne?" vyjel na něho Rio a udeřil širokou dřevěnou špachtlí o širokou dlaň. „Nebo já dohlídnu na tebe."

„To jsou jen řeči." Nick vzal do ruky láhev s pivem a šoural se ke dveřím.

Na New Yorku se jí líbilo nejvíc to, že ať ušla dva bloky kterýmkoli směrem, vždycky narazila na něco nového. Zajímavé šaty v butiku, přitažlivou tvář v davu, prostitutku vyhlížející potenciální oběť. Uvědomovala si, že je v jistém smyslu naivní – v tom smyslu, jak jen může být naivní dívka vychovávaná na malém městě a obklopená láskyplnou péčí. Určitě by se s Nickem nehádala, že je na ulici jako doma, ale zároveň se ujišťovala, že jí nechybí jistá dávka obyčejného selského rozumu. Doufala, že se na něj bude moci v prvních dnech pobytu ve velkoměstě spolehnout.

Den začala tím, že si objednala croissant a ukusovala z něho, zatímco si prohlížela panoráma z hotelového pokoje. Měla před sebou spoustu úkolů. Nejprve návštěvu u strýce Michaila v jeho umělecké galérii. Tou návštěvou zabije dvě mouchy jednou ranou, protože jeho žena Sydney měla realitní kancelář a Freddie doufala, že se skrz její konexe dozví o možných volných bytech v okolí.

A také by neškodilo nasadit mu brouka do hlavy – a do hlavy ostatních členů rodiny – tím, že se mu svěří s nadějí, že bude pracovat pro Nicka na jeho nejnovějším muzikálu.

Tohle není zrovna nejférovější, napomínala se v duchu a nalila si druhý šálek kávy. Ale když jde o lásku, kdo by zkoumal, jestli jedná férově, nebo ne. A nikdy by se neuchýlila k takovým pokoutným intrikám, kdyby nebyla stoprocentně přesvědčená o svém talentu. Pokud šlo o texty a slova k melodiím, byla si svými schopnostmi jistá. Jediné, s čím váhala, byla její schopnost připoutat Nickovy city.

Ale jakmile spolu začnou pracovat, jistě ve mně přestane vidět malou Virgiňanku, ujišťovala se. Jinak by nemohla konkurovat vyzývavým a sebejistým ženám, které Nicka přitahovaly. A tak si Freddie vymyslela cestičku k jeho srdci. Skrz vzájemné přátelství a lásku k hudbě. Bude to stačit?

Koneckonců to bude jedině pro jeho dobro. Jedině ona mu rozumí ze všech lidí nejlépe. Ví, co potřebuje a před čím ho má chránit. Stačí, aby ho donutila, aby si to uvědomil.

A protože nebyl důvod otálet, Freddie se odpoutala od okna a zamířila do ložnice, aby se převlékla.

O hodinu později už vystupovala z taxíku před galerií SoHo. Neměla jistotu, že strýce zastihne. Šance byla padesát na padesát. Stejně tak bylo možné, že je strýc ve svém connecticutském domě, kde měl sochařskou dílnu a kde žil s celou rodinou. Stejně tak bylo možné, že pomáhá otci, který měl truhlářství, a je s ním u zákazníka kdekoli v tomhle městě.

Freddie pokrčila rameny a otevřela prosklené dveře. Jestli Michaila nezastihne, možná zaskočí k Sydney do kanceláře, nebo to zkusí u soudu u tety Rachel. A když ani to nevyjde, může zavolat Bess do televizního studia nebo Alexovi do kanceláře. Když to bude nutné, může udělat turné po celém příbuzenstvu, které se usadilo v New Yorku. Stačilo ukázat prstem a vydat se libovolným směrem.

První věci, které si všimla v malé sluncem zalité galérii, bylo Michailovo dílo. Přestože to byl nový výtvor, Freddie ho okamžitě poznala podle známých tahů dláta, stejně tak i podle námětu. Michail vytesal podobiznu své ženy do leštěného mahagonového dřeva. Ve stylu madon držela i Sydney v náručí dítě. Byla to jejich nejmladší Laurel. U jejích kolenou klečeli nebo posedávali další děti nejrůznějšího věku. Když popošla blíž, poznala Freddie své bratrance Griffa, Adama a sestřenici Moiru. Nedokázala odolat a pohladila dítě v náručí po tvářičce.

Jednoho dne budu držet v náručí vlastní dítě, pomyslela si. Nickovo dítě.

„Nemám čas čekat na fax," ozval se Michail, než vešel ze zadní kanceláře do galérie. „Vy si čekejte na fax. Já mám práci."

„Ale Miku," namítl opatrně tichý hlásek. „Washington tvrdí, že –"

„Je mi fuk, co tvrdí Washington. Vyřiďte jim, že můžou mít tři kusy, ani o jeden víc."

„Ale –"

„Žádné ale, už nechci nic slyšet," opakoval Michail a zavřel za sebou dveře. Mumlal si cosi v ukrajinštině, zatímco mířil k ní. Byla to slova, jimž neměla rozumět, uvědomila si Freddie.

„Velmi zajímavý jazyk, strýčku Michaile."

Strýc se zarazil uprostřed další šťavnaté nadávky. „Freddie." Teprve teď ji poznal. S dunivým smíchem ji zvedl ze země, jako by byla jako pírko. „Jako obrázek," řekl, když ji postavil na zem. Políbil ji na obě tváře. „Jakpak se má moje holčička?"

„Jsem radostí bez sebe, že jsem tady a že tě vidím."

Strýc se podobal svým rodným kletbám, exotický zjev, nazlátlé oči, havraní vlasy, nespoutaná povaha a bujná fantazie, to byl pravý Stanislaski. Freddii často napadlo, že kdyby chtěla vymalovat svou ukrajinskou rodinu, zvolila by ostré tahy štětce a syté barvy.

„Právě jsem obdivovala tvoji práci," řekla. „Je to úžasné, prostě nádhera."

„To nic není. Když máš úžasný materiál, samo z něj vyroste něco úžasného." S láskou pohlédl na sousoší. Nejen proto aby vyjádřil lásku k své práci, ale především lásku k své rodině. „Takže jsi konečně dorazila do velkého města, abys tu udělala díru do světa?"

„Tak nějak." Freddie se do strýce zavěsila a spolu s ním obcházela galérii a obdivovala vystavené kusy. „Doufám totiž, že budu pracovat s Nickem na novém muzikálu."

„Ale?" Michail zvedl obočí. Byl to muž, jehož životem prošla hezká řádka žen, proto dokázal ocenit způsoby, jakým ženy získávají muže. „Jak? Že mu napíšeš text k hudbě?"

„Přesně tak. Bude z nás dobrý tým, co myslíš?"

„Bude, i když to není přesně to, co si myslím." Konejšivě se usmál, když si všiml, jak našpulila rty. „Náš Nick umí být pěkně umíněný. Má tvrdou hlavu, dej si pozor. Jestli tě

bude zlobit, řekni, a já mu tu hlavu napravím.“ Výmluvně doprovodil slova pohybem ruky.

Freddie se zasmála.

„Doufám, že to nebude potřeba.“

Strýc se ušklíbl. „Já taky ne, ale na mou nabídku nezapomínej.“

„Nezapomenu.“ Freddie zvážněla a strýc si všiml, že už opravdu není takové dítě, jak si ji pamatoval. „Umím psát texty, strýčku. A hudbu mám v krvi stejně jako ty schopnost tvořit sochy.“

„A když zjistíš, co chceš…“

„Najdu způsob, jak toho dosáhnout.“ Freddie si ani neuvědomila, jak domýšlivě znějí její slova – a pokud ano, tak nad tím v duchu mávla rukou. Tohle měla ostatně také v krvi. „Chci pracovat s Nickem. Chci mu pomáhat tvořit. A nenechám to žádné náhodě…“

„A ode mě potřebuješ co?“

„Podporu rodiny, abych dostala příležitost dokázat, že za něco stojím a že něco umím. Ale doufám, že to nebude nutné. Mám jistou představu jak Nicka přesvědčit, aby to se mnou zkusil.“ Pohodila hlavou, aby jí vlasy nepadaly do očí. Stejným způsobem jako její sestra, všiml si strýc Michail.

„Jestli od tebe něco potřebuju, pak je to rada. Chtěla bych si co nejdřív najít nějaký byt. Doufala jsem, že mi s tím teta Sydney trochu pomůže. Myslíš, že ví o nějakých volných bytech v blízkosti Zackova baru?“

„Určitě ví, ale u nás doma je spousta místa. Děti by byly nadšené, kdybys u nás bydlela, a Sydney –“ Michail si všiml, jak se zatvářila, zarazil se povzdechl si. „Slíbil jsem tvé matce, že se pokusím tě přesvědčit, abys bydlela u nás. Nataša si o tebe dělá starosti.“

„To je ale úplně zbytečné. Myslím, že mě vychovala s tátou tak dobře, že jsem naprosto samostatná a rozumně uvažující bytost. Stačí mi něco úplně malého, strýčku Michaile,“ navázala pohotově. „Jestli můžeš, popros Sydney, ať mi zavolá

do Waldorfu. Jestli bude mít někdy čas, můžeme spolu zajít na oběd.“

„Na tebe si čas udělá vždycky,“ ujistil ji strýc. „Ostatně my všichni.“

„To já vím. Ale nechci vám být dlouho na obtíž, proto si chci co nejdřív najít nějaké bydlení. Kromě toho,“ dodala a v očích se jí lišácky zablesklo, „babička už také začala spřádat plány, jak mě přemluvit, abych bydlela u nich. Musím jít,“ poslala mu polibek vzduchem. „Mám ještě pár věcí, které musím vyřídit.“ Zamířila ke dveřím, ale na poslední chvíli se ještě otočila. „Kdybys mluvil s mámou, tak jí řekni, že ses snažil.“

Zamávala a byla pryč. Vyšla na ulici a mávnutím ruky si zavolala taxík.

Když se usadila dovnitř a požádala, aby ji řidič odvezl zpátky do baru, spokojeně si zamnula ruce. Podařilo se jí zasít další semínko, teď nezbývá než čekat, až vzejde. Do baru nešla hlavním vchodem, ale zadním, kde byl bezpečnostní zvonek. O chvilku později zaslechla Nickův podrážděný ospalý hlas, jak vyštěkl ochraptěle do mluvítka své jméno.

„Ještě v posteli?“ zašvitořila vesele. „Zdá se, že na divoký život začínáš být trochu moc starý, Nicku.“

„Freddie? To jsi ty? Kolik je hodin?“

„Asi deset, ale kdo by se staral o hodiny? Nemusíš vstávat, stačí, když mě pustíš dovnitř. Něco ti položím dole u dveří na stůl a hned zase poběžím.“

Nick tlumeně zaklel a Freddie zaslechla, jak cosi s řinčením dopadlo na zem. „Já jdu dolů.“

„Ne, to opravdu není třeba.“ Freddie se zděsila. Jak bych asi zvládla pohled na nevyspalého Nicka, který se právě vyhrabal z postele? „Nemám čas na nějakou návštěvu, stačí, když zapneš bzučák a pustíš mě dovnitř. Zavolat mi můžeš později, až se podíváš na to, co jsem ti přinesla.“

„Co to je?“ divil se Nick a vzápětí se ozval bzučák.

Místo odpovědi Freddie vtrhla dovnitř a položila na Riův stůl složky s notami. „Promiň, že jsem tě probudila, Nicku," řekla do mluvítka. „Jestli máš večer čas, můžeme jít spolu na večeři. Ahoj."

„Počkej –"

Ale Freddie už uháněla ven k taxíku, který na ni čekal před domem. Posadila se do sedadla, opřela se, zhluboka nadechla a zavřela oči. Jestli mě Nick nebude chtít – přesněji jestli nebude chtít to, co jsem vytvořila, opravila se – pak jsem zase zpátky tam, kde jsem byla. Tedy na nule.

Mysli pozitivně, přikazovala si. Narovnala záda a zvedla bradu.

„Odvezte mě k Saksovi," požádala řidiče.

Když si žena sjedná potenciální schůzku s mužem, který se má stát jejím manželem, koupit si nové šaty je to nejmenší, co pro to může udělat.

DRUHÁ KAPITOLA

Než Nick stačil vyhrabat z hromady šatstva džínsy a natáhnout si je, Freddie byla už dávno pryč. Vzápětí si nakopl bosý palec o masivní nohu kuchyňského stolu a hlasitě zanadával. Nikdo to však neslyšel, jen čtyři stěny a nehybný vzduch v místnosti. Bolestí poskakoval chvíli na místě a mezitím mu padly do očí kožené desky, které tu zanechala Freddie.

Co má ta holka proboha za nápady, kroutil mrzutě hlavou. Vrazí ke mně za svítání a nechá mi záhadný balíček v kuchyni? Sebral desky a s pokračujícím brbláním zamířil zpátky po schodech do svého bytu. Potřeboval kávu. Pak se uvidí.

Aby se dostal do vlastní kuchyně, musel opatrně manévrovat kolem hromady odložených novin a časopisů, šatstva a rozházených not. Odhodil Freddiiny desky na stůl beztak už vrchovatě zaplněný nádobím a zbytky jídla, sáčky a prázdnými krabicemi a pokusil si připomenout, jak funguje kávovar.

Popravdě řečeno nebyl zrovna ranní ptáče.

Kávovar začal prskat, což bylo dobré znamení, že se mu ho podařilo uvést do chodu. Otevřel ledničku a se zalepenýma očima prozkoumával její obsah. Snídaně nebyla v *Lower the Bottom* na jídelníčku, takže se o ni musel postarat sám. S obědem a večeří už to bylo jednoduché, ale přemluvit Ria, aby mu nachystal snídani, se mu nepodařilo nikdy. Vyndal

tedy krabici se zbytkem mléka na dně, přičichl k němu a vylil do výlevky. Potom zachrastil krabicí s cereáliemi. Bylo to hodně podobné. Mohl ji rovnou hodit do koše. Nezbylo mu nic jiného než si dát čokoládovou tyčinku.

Posilněný dvěma dávkami kofeinu se posadil ke stolu, zapálil si cigaretu a zatáhl za zip u kožených desek.

Byl připravený ohrnout rty nad vším, co Freddie považovala za natolik důležité, aby mu přetrhla spaní. Dokonce snad i děti z malého města by mohly vědět, že bary zavírají až k ránu. A protože se zavázal k tomu, že převezme noční směnu za bratra, málokdy se mu podařilo jít spát před třetí.

S obrovským zívnutím vytáhl na světlo obsah kožených desek. Na stůl se vyhrnuly čistě bílé notové papíry popsané úhlednými notami.

Aha, uvědomil si konečně. Ta holka si opravdu umínila, že spolu budou pracovat. Včera by se vsadil, že je to jen dětinský nápad, takové sny, jaké mívají všichni mladí. Sny o hudební kariéře, sny o úspěchu a slávě.

S nikým bych se nepřel, že Freddie nemá talent, přemítal. Bylo by také překvapení, kdyby dcera Spencera Kimballa neměla hudební sluch. Ale v téhle chvíli o nějaké novoty nestál. Ostatně s Lorreym se mu pracovalo výborně. Lorrey také není jeho příbuzný. A nevoní na sto honů hříšně sladkými myšlenkami.

Co je to za nápady, napomenul se v duchu a prohrábl rukou vlasy, které si ještě nestačil učesat. Sebral ze stolu první stránku s notami, která mu přišla pod ruku. Přece jen je to moje sestřenice, pomyslel si, alespoň se podívám, co vytvořila, to je to nejmenší, co pro ni můžu udělat.

A když si to prohlédl, obočí se mu soustředěně stáhlo k sobě. Melodie byla jeho. Bylo to cosi, co začal a nedodělal při jedné z návštěv v Západní Virginii i Freddiiných rodičů. Náhle se mu vybavilo, jak sedí u piana v hudebním salonu, který Spence používal jako pracovnu, a Freddie sedí na židličce vedle něho. Bylo to minulé léto? Nebo předminulé.

Už si nedokázal vzpomenout. Ale ne tak dávno, aby si nepamatoval, že Freddie ho překvapila tím, že je už dospělá dívka, a že se vždycky ocitl v rozpacích, kdykoli se k němu důvěrněji naklonila nebo na něj vrhla jeden ze svých bezelstných úsměvů.

Nick zavrtěl hlavou, přejel si dlaní po tváři a znovu se soustředěně zadíval do not. Freddie si dala s nápadem práci, vypilovala ho k dokonalosti. Nick se poněkud zamračil, když si uvědomil, že si dovolila laškovat s jeho melodií. A napsala k ní text. Byl to takový romantický příběh o lásce, který dokonale ladil s hudbou.

Byl jsi to vždycky jen ty, nazvala to. Melodie se mu mezitím usadila v hlavě. Nedalo mu to, vstal od rozpitého šálku, sebral všechny noty pod paží a zamířil k pianu.

O deset minut později už běžel k telefonu, zavolal do Waldorfu a nechal tam první z nesčetných vzkazů určených slečně Frederice Kimballové.

Bylo už pozdní odpoledne, když se Freddie vrátila do svého apartmá, zčervenalá vzrušením a radostí z nových nákupů. Byla přesvědčená, že už dlouho neprožila tak příjemný, zážitky nabitý den. Nejprve vyrazila do obchodů, pak se jí podařilo sjednat si schůzku s Rachel a Bess, aby společně poobědvaly, a pak znovu za nákupy. Když odhodila tašky na zem v hale, zamířila k telefonu. Blikající světýlko záznamníku jí na dálku prozradilo, že ji kdosi vehementně sháněl. Ale dřív než si stačila poslechnout vzkaz, zazvonil telefon.

„Haló?“

„Proboha, Fred, kde celý den vězíš?“

Freddie se okamžitě ušklíbla, když zaslechla Nickův hlas. „Ahoj. Vidím, že už jsi konečně vstal.“

„To se ti povedlo, Fred. Celý den se tě snažím sehnat, a ty nikde. Už jsem chtěl volat Alexovi a požádat ho, aby po tobě vyhlásil celostátní pátrání.“ Pravda je, že si v bezmoci,

že ji nemůže nikde najít, představoval, jak někde leží zmlácená, okradená, nebo, což by bylo ještě horší, znásilněná.

Freddie se vytáhla na špičky, vyzula si jeden střevíc a odkopla ho na koberec. „To jsi měl udělat. Alex by ti prozradil, že jsem byla na obědě s jeho ženou. Copak se stalo, že mě tak naléhavě potřebuješ sehnat?“

„Naléhavě? Samozřejmě že to není nic naléhavého,“ namítl Nick sarkasticky. „Ale když uvážím, že jsi mě probudila téměř za svítání –“

„Počkej, bylo už po desáté,“ opravila ho Freddie.

„A pak jsi na celý den zmizela bůhvíkam,“ pokračoval Nick, aniž by její námitku zaregistroval. „Ty si nevzpomínáš, že jsi mi říkala, abych ti zavolal?“

„Vzpomínám.“ Freddie se v duchu připravovala na to, co přijde. Byla ráda, že ji Nick nemůže vidět, protože jí oči zářily nadějí. „Nevěděla jsem, jestli budeš mít čas podívat se na ty noty, které jsem ti tam nechala.“

Nick otevřel ústa, ale pak se zarazil. Možná není rozumné, aby posiloval její už beztak přehnaně vyspělé ego. Zatvářil se ledabyle. „Náhodou jsem si čas našel a podíval jsem se na to.“ Nechtěl přiznat, že celé hodiny seděl u klavíru, přehrával si melodii, nasával ji do sebe a nechával se unášet její dokonalostí. „Není to špatné – zvlášť to, co jsem vymyslel já.“

Nick si uměl představit, jak Freddie trhla bradou. „To je dost slabé slovo,“ obořila se na něj Freddie. „Je to vynikající, a zvlášť to, co jsem vypilovala já.“ Oči se jí naplnily pýchou. „A co říkáš na text?“

Její slova na něj udělala větší dojem, než byl Nick ochoten přiznat. „Máš docela pěkný styl, Freddie, to musím uznat.“

„Tak už mě nenapínej.“

„Je to hezký text, to určitě víš sama. Netušil jsem, že jsi takový básník.“ Odmlčel se a pak si povzdechl. „Jenže nevím, co ode mě čekáš…“

„Tak proč si o tom pořádně nepromluvíme? Máš dneska večer volno?“

Nick se opět zarazil. Na večer měl naplánovanou schůzku s jednou přítelkyní, ale když šlo o hudbu, všechno ostatní šlo stranou. „Není to nic důležitého. Můžu to odložit."

Freddie zklamaně povytáhla obočí. Co je to za schůzku? Pracovní, nebo se ženou? „Tak dobře. Zvu tě na večeři. Můžeš přijít sem do hotelu asi v půl osmé?"

„Počkej, já myslel, že se najíme tady."

„A není to jedno kde? Vezmi si oblek, bude to jako oslava. Tak ať to stojí za to."

Freddie se kousla do rtu a zavěsila raději dřív, než mohl dál něco namítat.

Přestaň panikařit, je to na dobré cestě, uklidňovala se a posadila se s úlevou do hlubokého křesla. Zvrátila hlavu dozadu a ruce si opřela o opěrky. Všechno vychází tak, jak jsem si naplánovala. Není žádný důvod ke strachu. Správně, řekla a obrátila oči ke stropu, vůbec žádný. Vždyť o nic nejde.

Skoro o nic. Jen o to, že se chystám ucházet se o přízeň muže, kterého miluju celý život. A jestli to nedopadne podle mých představ, čeká mě trápení a zlomené srdce. Kromě toho se znemožním před celou rodinou, všechny moje sny a naděje se zhroutí jako domeček z karet a já budu muset začínat zase od začátku. A někde úplně jinde.

Tak hlavně žádnou paniku, ať to nezkazím.

Aby zapomněla na starosti, zvedla se a vytočila další číslo. Tentokrát do Virginie. Ozval se známý hlas, který jí vyhladil všechny vrásky z čela.

„Mami?"

O půl osmé přecházel nedočkavě Nick hotelovou halou Waldorfu. Tohle nebylo místo, kde by se cítil příjemně. Nenáviděl oblek a kravatu. Z mládí měl zafixovanou představu, která v něm vyvolávala pohrdání vším, co tohle oblečení zosobňovalo. Nesnášel drahé restaurace se snobsky pečlivou obsluhou, kterou se pyšnily. Kdyby mu dala

Freddie aspoň malou šanci, přemluvil by ji, aby šli do méně okázalého podniku. Nejlépe do jejich baru, kde by si mohli skutečně v klidu promluvit, aniž by nad nimi většinu času stál číšník s kamennou tváří.

Byla sice pravda, že od té doby, co ho na Broadwayi doprovázel úspěch za úspěchem, byl nucen zúčastnit se čas od času náročnějších společenských akcí, které vyžadovaly formální večerní oblečení. Ale nikdo ho nemohl donutit, aby si ho oblíbil. Vždycky mu šlo jen o jedno – aby mohl v klidu psát hudbu a aby se jeho hudba hrála. Že spolu s tím se dostavil i úspěch a peníze, to byl jakýsi nepodstatný vedlejší produkt.

Nick se zadíval na uniformovaného chlapce obsluhujícího výtah. Chlapec si ho podezřívavě měřil, jako by považoval Nicka za nežádoucí osobu.

Copak je možné, aby poznal, že vytáhnu oblek ze skříně jednou za půl roku, podivil se Nick a ušklíbl se. Pravda je, že Zack a Rachel spolu s rodinou Stanislaských ho zachránili před vězením a perspektivou života na šikmé ploše, ale přesto v něm zůstalo jádro vzpurného rebela, který s chutí házel kamení do výloh s luxusním zbožím.

Před deseti lety mu nevlastní bratr Zack koupil první piano. Nick nikdy nezapomněl na ten neuvěřitelný šok a úžas, když zjistil, že na světě existuje člověk, kterému záleží na tom, co Nick cítí a o čem tajně sní. Ne, na tohle nikdy nezapomene a nikdy asi úplně nesplatí dluh, který cítil vůči staršímu bratrovi za to, že ho podržel v těch nejhorších dobách.

Pravda je, že se Nick od té doby změnil. Už nevyhledával na ulicích a po zapadlých putykách maléry. Stalo se pro něho důležité, aby rodině Stanislaských neudělal žádnou další ostudu, aby se nemuseli stydět za to, že ho přijali mezi sebe. Už to nebyl kapesní zloděj, karbaník a podvodník, který když se poprvé seznámil s veřejnou obhájkyní Rachel Stanislaski, stál už na opačné straně vězeňských mříží.

To, že měl na sobě nyní oblek, vložilo tenkou vrstvu mezi minulost a současnost.

Nick si mírně uvolnil uzel na kravatě. Nejraději by ji zahodil. Málokdy o své minulosti přemýšlel. Nebylo to zapotřebí. Ale Freddie mu zřejmě cosi připomněla, cosi, co ho přimělo, aby zapátral v minulosti a porovnával ji s přítomností.

Poprvé, když ji uviděl, tak jí bylo něco kolem třinácti. Byla to roztomilá dívka, půvabná jako panenka z porcelánu. Sladká, nevinná a neškodná. Zbožňoval ji stejně jako celá rodina. To, že mezitím vyrostla v dospělou ženu, na tom nic nezměnilo. Stále se cítil jako její starší zkušenější bratranec.

Ovšem žena, která vystoupila z výtahu, v ničem nepřipomínala jeho roztomilou malou sestřenici.

Co to se sebou proboha provedla, nechápal Nick a vrtěl užasle hlavou. Zastrčil ruce do kapes a zamračeně se na ni díval, jak k němu kráčí přes naleštěnou hotelovou halu v přiléhavých krátkých šatech v barvě zralých meruněk a na vysokých podpatcích. Vlasy měla vyčesané nahoru a sepnuté sponou. Najednou její šíje a krk vypadaly ještě štíhlejší a sametovější než předtím. Z uší jí visely dlouhé blyštivé kameny a houpaly se při chůzi sem a tam, přitom házely jiskřivé odlesky do všech stran. Na krku měla dlouhý řetízek s modrým safírem ve tvaru slzy, který se pohodlně usadil v úžlabině jejích ňader.

Typicky ženský trik, jak přilákat mužské pohledy k svůdným partiím, pomyslel si Nick a z nepochopitelných důvodů ucítil v prstech mrazení.

To snad ne, pomyslel si pobaveně, takové představy jsou směšné, ale z bezpečnostních důvodů ponechal ruce v kapsách.

Freddie ho už zaregistrovala a usmála se na přivítanou, až se jí udělaly ve tvářích důlky. Nick raději upřel svůj pohled právě tam, aby nebloudil očima po jejích dlouhých nohách a oblých křivkách boků.

„Ahoj! Doufám, že na mě nečekáš dlouho.“ Vytáhla se na špičky a lehce ho políbila na tvář. „Víš, že ti to v obleku sluší.“

„Jenže stále nechápu, proč bychom se měli parádit jen kvůli tomu, že se potřebujeme najíst.“

„Přece proto, abych si na sebe mohla vzít to, co jsem si dneska koupila nového, ty hloupý,“ usmála se na něj Freddie šibalsky. Zatočila se kolem dokola. „Co na to říkáš? Líbí se ti?“

Nick byl rád, že včas stačil zavřít ústa. „Ovšem že se mi to líbí. Ale nechápu, k čemu ti to bude. Ještě v tom chytneš rýmu.“

Freddie si z jeho vlažného zájmu nedělala těžkou hlavu. „Myslím, že ne. Venku už na nás čeká auto.“ Vzala ho za ruku, propletla prsty s jeho a vyrazila ke dveřím. Sotva se za nimi se zhoupnutím zavřely dveře, Nick vytřeštil oči. U chodníku stála zaparkovaná černá limuzína.

„Tys objednala limuzínu? To snad není pravda? Na večeři se dá pohodlně dojet i taxíkem.“

„Měla jsem pocit, že si trochu přepychu zasloužím.“ S lehkostí dlouhé praxe vrhla na řidiče zářivý úsměv a vklouzla do sedadla. Když se Nick usadil vedle ní, dodala: „Tohle je moje první rande v New Yorku.“

Řekla to nezávazně, jako by to mělo znamenat, že předpokládá, že následovat budou další nesčetné schůzky s muži. Nick si jen tiše něco zabručel pod vousy.

„Bohatým lidem asi nikdy nebudu rozumět.“

„Počkej, ty nejsi zrovna ukázkový chudák, abys měl právo si stěžovat, Nicku,“ ohradila se Freddie. „Pokud vím, tak tvůj muzikálový hit začal na Broadwayi druhou sezonu, byl jsi nominovaný na Tonyho a teď chystáš další muzikál.“

Nick pokrčil rameny, stále si ještě nezvykl na důsledky svého úspěchu.

„Tak si to vychutnejme,“ řekla Freddie a opřela se pohodlně do sedadla. Cítila se jako Popelka, když jela poprvé na

bál. S tím rozdílem že ona má svého prince po boku. „Víš, že se na neděli chystá velká rodinná večeře u babičky," prohodila.

„Ano, už se to ke mně doneslo."

„Už se nemůžu dočkat, až je všechny uvidím. Děti určitě zase hrozně moc vyrostly. Dneska ráno jsem se stavila u strýčka Michaila v galérii. Už jsi viděl to veledílo s portrétem Sydney a jejich dětí?"

„Ano." Nick se uvolnil. Téměř už zapomněl, že má na sobě oblek a že sedí v limuzíně. „Je to opravdu nádhera. A to dítě v náručí je úžasné. Víš, že Bess čeká další?"

„Ano, prozradila mi to při obědě. Tihle Ukrajinci neznají v ničem míru. Jestli to tak půjde dál, děda bude muset nakupovat ve velkém ty gumové bonbony, které s oblibou rozdává dětem."

„Se zuby si nemusíš dělat starosti," řekl Nick a napodobil silný ukrajinský přízvuk dědy Jurije. „Všechna moje vnoučata mají zuby jako tesáky."

Freddie se dala do hlasitého smíchu. „Brzo budou mít výročí svatby."

„Myslím, že příští měsíc."

„Přemýšlely jsme při obědě, kde tu slavnost uspořádat. Napadlo nás, že by se mohl pronajmout nějaký sál, třeba v hotelu, ale pak jsme si uvědomily, že by bylo pro dědu s babičkou příjemnější, kdyby to nebylo tak formální. Chtělo by to něco útulnějšího, kde by se člověk cítil jako doma. Okamžitě nás napadl Zackův bar. Myslíš, že by byl Zack proti?"

„Určitě ne. Naopak. A bude to mnohem větší legrace než v nějakém Ritzu." Nick si okamžitě s úlevou pomyslel, že v tom případě by si nemusel brát sako a kravatu. „Rio se o jídlo postará."

„A my dva se postaráme o hudbu."

Nick na ni vrhl opatrný pohled.

„Ano, to by šlo."

„Taky jsme přemýšlely o tom, jaký dárek jim dát. Víš o tom, že babička vždycky toužila vidět Paříž?“

„Naďa? A Paříž?“ Nick se při té představě usmál. „Ne. A jak to víš ty?“

„Svěřila se s tím mámě, není to tak dávno. Neřekla to přímo – vždyť ji znáš. Jen prý by chtěla vědět, jestli je to tam tak romantické, jak se o tom zpívá v písničkách. A tak nás napadlo, že jim koupíme letenky, objednáme jim apartmá v Ritzu a dáme jim to jako dárek k výročí svatby. Jako společný dárek nás všech, myslím.“

„To je skvělý nápad.“ Limuzína mezitím zastavila vedle chodníku.

„Kam by ses chtěl podívat ty? Po čem jsi odjakživa toužil?“ zeptala se Freddie.

„Ani nevím.“ Nick vystoupil a automaticky jí podal ruku, aby jí pomohl. „Nikdy jsem o tom nepřemýšlel. Ale před pár lety jsem byl v New Orleansu. Je to úžasné město. Plné hudby. Stačí se posadit na roh kterékoli ulice a nestačíš se rozhlížet. Uchvátí tě to, pohltí, je to neuvěřitelný pocit. Taky v Karibiku to není špatné. Byl jsem tam se Zackem a Rachel na jachtě. To bylo ještě předtím, než měli děti.“

„Poslal jsi mi pohlednici ze Svatého Martina,“ vzpomněla si Freddie. Ještě ji někde doma měla.

„Bylo to poprvé, co jsem vytáhl paty z New Yorku,“ svěřil se jí Nick. „Zack usoudil, že jako člen posádky nejsem k ničemu a že jsem dobrý jenom jako zátěž, takže jsem skončil v kuchyni. Celou dobu jsem hrozně prskal, že musím vařit a pak drhnout nádobí, ale bylo to úžasné. Na ten zážitek nikdy nezapomenu.“

Společně vešli z jarního večerního chladu, který se vkrádal do ulic, do vyhřáté restaurace osvětlené tlumeným světlem. „Kimballová,“ řekla Freddie vrchnímu, když se u nich objevil. S uspokojením přikývla, když je dovedl k poslednímu stolku v rohu místnosti.

Tichý odlehlý kout jako stvořený k účelu, ke kterému má

sloužit, pomyslela si Freddie. Na stole svíčky, bílý ubrus, stříbrné příbory, broušené sklenice. Nick si zřejmě neuvědomuje, že se mu chystám dvořit. Freddie usoudila, že dekorace jejích námluv jsou ideální.

„Dáme si nějaké víno?“ zeptala se.

„Rád.“ Nick uchopil do ruky kožené desky. Léta praxe za barovým pultem ho naučila vybrat správnou značku. Rychle přejel pohledem vinný lístek a překvapeně zavrtěl hlavou nad přemrštěnými cenami. Ale co, je to Freddiina věc. S tím musela počítat.

„Sancerre ’88,“ řekl číšníkovi, který se nad nimi uctivě skláněl.

„Ano, pane. Lépe jste si vybrat nemohl.“

„To bych řekl, když vidím, že tu stojí o tři sta procent víc než v obchodě.“ Freddie potlačovala smích a ani číšník na sobě nedal nic znát. Nick odložil desky a zapálil si cigaretu. „Tak co, jak jsi na tom se sháněním bytu?“

„Dneska jsem ani nezačala, ale Sydney mi slíbila, že se podívá do svého seznamu. Počítám, že brzo s nějakým návrhem přijde.“

„Najít v New Yorku pěkný byt za rozumnou cenu není hračka, moje milá,“ varoval ji Nick. „Taky je tu spousta podvodníků, kteří jen číhají na příležitost, jak by někoho napálili. Možná by bylo přece jen rozumnější, aby ses aspoň na čas nastěhovala k někomu do rodiny.“

Freddie povytáhla obočí. „Myslíš k tobě? Netušila jsem, že stojíš o podnájemníka.“

Nick na ni vytřeštil oči a málem se rozkašlal, jak mu zaskočilo v krku. „Tak jsem to proboha nemyslel,“ vydechl spolu s cigaretovým kouřem.

„Možná by to nebyl tak špatný nápad, kdybychom bydleli spolu. Při práci by se nám to hodilo,“ navrhla pohotově Freddie.

Tentokrát se Nick rozkašlal doopravdy. „Počkej! Počkej!“ mával na ni zuřivě, jako by se bál, že mu každou chvílí

vytáhne z kapsy klíče od bytu a nastěhuje k němu svoje kufry z hotelu. „Nezdá se ti, že trochu předbíháš?“

„Myslíš?“ Freddie se opřela a potutelně Nicka pozorovala. Nad Nickem se stále skláněl číšník, v ruce držel láhev vína a trpělivě čekal, až ji Nick schválí.

„V pořádku,“ zabručel Nick a mávl rukou, aby dal číšníkovi najevo, že může rituál zkrátit. Číšník láhev otevřel a podal korek Nickovi. Ten ho předal dál Freddie. Korek přece voní jako korek, byl bych šašek, kdybych ho očichával, pomyslel si Nick podrážděně. Rychle upil ze sklenice a kývl hlavou, že víno je v pořádku. Číšník se stejně strnulým postojem nalil nejprve Freddie a pak Nickovi. „Na zdraví,“ řekl Nick a pozvedl číši.

„Vynikající víno,“ poznamenala Freddie, když vychutnala první doušek. Suché a lehké. „Víš, Nicku, že v jistých oblastech je na tebe perfektní spolehnutí,“ řekla. „Víno je jedna oblast,“ pokračovala, „a muzika druhá.“ Pozvedla sklenici a přiťukla si s ním. „Možná se ti nechce přiznat, že ta malá Freddie muzice rozumí přinejmenším stejně dobře jako ty, ale tvoje muzikantská duše ti nedovolí, abys to popřel.“

„Nikdo netvrdí, že nejsi stejně dobrá jako já, moje milá. Ale opravdu to není špatné.“ Nick její přiťuknutí opětoval. Sklenice jasně zazvonily a Nick na chvíli zapomněl, proč tam jsou a co jí chtěl vlastně říct. Snad ho zmátlo mihotavé světlo svíček nebo záblesky v jejích šedomodrých očích. Když se do nich zadíval, získával pocit, že se v nich skrývá tajemství, o které se s ním nehodlá prozatím podělit. „Ale o to se teď nebudeme přít. To, co jsi napsala, mělo úroveň,“ pokračoval, když se probral z okouzlení. „Překvapilo mě, jak dokonale se ta slova hodila k melodii. Opravdu výborný text.“

„Pane LeBecku, vy mi lichotíte.“ Freddie naoko skromně sklopila oči. „Nevím, co mám na to říct.“

„Ale myslím, že víš. Ale nejdřív ti něco řeknu já. Ta píseň i ten text by se dokonale hodily do muzikálu, který plánuju.“

„S tím záměrem jsem to psala.“ Freddie se usmála, když Nick překvapeně vykulil oči. „Jako dcera Spencera Kimballa mám jisté konexe. Vím, o čem to má být. Četla jsem tu knížku. Je to báječný příběh. Lidi se na to jen pohrnou, Nicku, už to vidím. V hlavní roli si neumím představit nikoho jiného než Maddy O'Hurleyovou.“

„Jak ses to dozvěděla?“

Freddie se znovu usmála a neubránila se, aby se šibalsky neušklíbla. „To víš. U nás doma se dveře netrhnou. A lidi jsou strašně upovídaní. Aby ukázali, jak jsou důležití, řeknou i to, co není pravda. Ale tohle náhodou pravda je. Můj táta něco dělal pro jejího manžela. Reed Valentine, manžel Maddy, je vlastně starý známý.“

„Konexe,“ zabručel Nick s despektem. „Nechápu, na co potřebuješ mě? Proč nejdeš rovnou za Valentinem a neřekneš, že jsi dcera Spencera Kimballa a že chceš pro něho dělat muzikál. Jistě by ti smlouvu dal.“

„To bych samozřejmě mohla.“ Freddie se rozhodla ignorovat Nickův podrážděný tón. Vzala do ruky láhev vína, našpulila rty a pozorně upřela oči na vinětu. „Bylo by to snadné, ale já jsem to tak nechtěla.“ Zvedla k němu oči a střetla se s jeho pohledem. „Chtěla jsem, abys mě chtěl ty, Nicku. Kdyby ti to někdo nadiktoval seshora, nikdy by to mezi námi nefungovalo tak, aby z toho vzniklo něco úžasného a velkolepého.“ Odmlčela se na okamžik. Doufala, že Nick pochopí, že to, co říká, se netýká jen muziky, že mluví o jejich společném životě. Budoucím společném životě. „Rozhodla jsem se udělat všechno pro to, abych tě přesvědčila, že jsem nejlepší. Ale když usoudíš, že mě nechceš, tak to taky přežiju.“

Nick s sebou v rozpacích zavrtěl. Něco se mu na tom, co Freddie řekla, nezdálo. Jako by se za jejími slovy skrývalo nebezpečí, hrozba. Náhle se ho zmocnila touha vztáhnout k ní ruku a pohladit ji po sametově hebké tvářičce. Vzápětí se vzpamatoval, opatrně se nadechl a zamáčkl cigaretu v popelníku.

„Dobrá, Freddie, tak mě přesvědčuj.“

Freddie cítila, jak se jí hrdlo uvolnilo, jako by jí z něho kdosi sňal škrtidlo. „Prosím, ale nejdřív si snad objednáme něco k večeři.“

Vybrala si jídlo, aniž by mu věnovala pozornost. Její mysl byla příliš zaneprázdněná tím, aby dokonale zformulovala to, co se Nickovi chystala říct a jak mu to říct, než aby se zabývala něčím tak nepodstatným, jako je jídlo. Pomalu usrkávala víno a dívala se, jak Nick dokončuje svou objednávku. Když skončil a podíval se na ni, měla pro něj připravený úsměv.

„Copak?“

„O něčem jsem přemýšlela.“ Vztáhla k němu ruku a položila ji na jeho. „Vzpomněla jsem si na to, jak jsem tě poprvé uviděla. Vešel jsi do babiččina obývacího pokoje a tvářil ses, jako by na tebe spadla cihla. Ten chaos tě musel vyděsit.“

Nick se spokojeně usmál. Byl rád, že Freddie zvolila bezpečné téma. „Nic takového jsem v životě nezažil. Netušil jsem, že tolik lidí může vedle sebe žít takovým způsobem. Všichni na sebe pokřikovali, mezi tím pobíhali děti, všude jídlo a pití, hračky.“

„A Katie si k tobě razila cestu a trvala na tom, že bude první, koho vezmeš do náruče.“

„Tvoje mladší sestra pro mě měla vždycky slabost.“

„To já taky.“

Nick se chtěl dát do smíchu, ale úsměv mu ztuhl na rtech. Uvědomil si, že to Freddie myslí vážně, a už mu to nepřipadalo tak směšné.

„Nepřeháníš?“

„Ne, myslím to vážně. Stačil jediný pohled na tebe a mé pubertální srdíčko zažilo otřes. Tenkrát jsi měl taky delší vlasy a byl jsi hubenější. A v očích jsi měl zvláštní výraz. Asi štvance, ale tenkrát jsem byla příliš malá, abych to pochopila. Taky jsi nosil náušnice.“

Nick se konečně zasmál a zamnul si ušní lalůček. „Ty už dávno nenosím."

„Připadal jsi mi krásný, tak nějak exoticky, vlastně se jim hodně podobáš."

Počáteční rozpaky nad tím, jak ho lichotivě popsala, se změnily v hádanku. „Komu?"

„Stanislaským přece! A najednou ses objevil ty, napůl jako rocková hvězda, napůl James Dean." Freddie si přehnaně povzdechla. „Byla jsem ztracená. Ale každá dívka má nárok na nezapomenutelné první okouzlení. A tys byl to moje."

Nick si nebyl bůhvíproč jistý, jak by měl zareagovat, proto zvolil opatrnost.

„To by mi mělo asi lichotit."

„To by tedy mělo. Kvůli tobě jsem zanevřela na Bobbyho MacAcroye a Harrisona Forda."

„Harrisona Forda? To na mě dělá dojem." Nickovi se ulevilo, protože číšník přinesl předkrm. „Ale nechceš mi přiblížit, kdo je to Bobby MacAcroy?"

„Byl to jeden kluk z osmé třídy. Mimochodem ten nejhezčí. Samozřejmě neměl nejmenší tušení, že si ho plánuju v osmnácti vzít a mít s ním pět dětí." Freddie pokrčila rameny.

„Jeho chyba."

„To si piš! Fakt je, že když jsem našla odvahu se na tebe podívat, neměla jsem už kuráž promluvit. Chudák pihatá Freddie," povzdechla si. „Mezi exotickým ptactvem."

„Byla jsi jako panenka z porcelánu," namítl Nick tiše. „Malá blonďatá holčička s velkýma očima. Vzpomínám si, jak jsem ti řekl, že nejsi svým sourozencům příliš podobná, a tys mi odpověděla, že Nataša je tvoje nevlastní matka. Bylo mi tě v té chvíli líto." Zvedl k ní oči a na chvíli se ztratil v těch šedomodrých hlubinách. „Připadalo mi totiž, že máme něco společného, byl jsem tvůj nevlastní bratranec. A ty ses na mě tak vážně podívala a řekla jsi mi, že slovo

nevlastní v rodině Stanislaských nic neznamená. Ohromilo mě to. V té chvíli mi to došlo. Že v téhle rodině platí city, ne slova.“

Freddie se zmocnilo dojetí, že Nick si jejich první setkání vybavuje tak přesně. „To mě nikdy nenapadlo. Vždycky se mi zdálo, že se Zackem vycházíte výborně.“

„Až v posledních letech. Byly doby, kdy jsem ho nenáviděl. Ne ze srdce, ale jaksi z přesvědčení. Dělal jsem možné nemožné, abych mu náš společný život zprotivil. V té době jsem chodil za Rachel.“

„Cože? Za Rachel?“ Freddie se diplomaticky odmlčela.

Nickovi ta vzpomínka očividně nevadila. „Jo, jo. Bylo mi tenkrát devatenáct. A Rachel byla kus, jaký se hned nevidí. Postava, dlouhé nohy a ty vlasy. Nechápu, proč o mě nejevila zájem! Ale, Fred, ty se červenáš,“ všiml si Nick.

„Každý kluk má přece nárok na první okouzlení.“ Nick se na ni ušklíbl. „Víš, jak mě naštvalo, když jsem se dozvěděl, že Rachel a Zack spolu dávno chodí a že jsem ze sebe udělal šaška? Ale nějak jsem se přes to přenesl. Asi proto, že bylo na první pohled jasné, že jsou pro sebe jako stvoření. Nakonec jsem zjistil, že ji mám rád, ale nejsem do ní zamilovaný. Takhle končí první okouzlení.“

Freddie ho s vážnou tváří pozorovala. „Někdy. A když to vezmeš kolem a kolem, to, o čem teď mluvíme, jen podporuje moji tezi o tom, že bychom měli pracovat společně.“

Nick počkal, až číšník odnese prázdné talíře po předkrmu a naservíruje jim druhý chod. Její poslední věta ho zaujala. „Jak to myslíš?“

Freddie přicházela k jádru jejich rozhovoru. Aby zdůraznila to, co se chystala říct, naklonila se významně dopředu. „Jen to, že mezi námi je pouto, Nicku. Možná řada pout. Máme společnou minulost, naše osudy jsou si podobné.“

„Počkej, to mi vysvětli víc.“

Freddie zavrtěla netrpělivě hlavou. „To snad nemusím rozebírat. Chci tím říct, že tě znám, Nicku. Líp, než si myslíš.

Znám tvoji hudbu. Vím, co pro tebe znamená. Něco jako spásu."

Nick se zamračil a ztratil zájem o jídlo. „To je hodně odvážné tvrzení."

„Ale je naprosto přesné," namítla. „Úspěch je pro tebe nepodstatný, a peníze sice příjemný, ale jen vedlejší důsledek. Tobě záleží jen na tvé muzice. Psal bys ji, i kdyby ti za ni nedali ani dolar. Tohle jediné ti zabránilo, abys nepropadl do podsvětí. Potřebuješ ji jako vodu a vzduch k životu. A potřebuješ mě, abych pro ni napsala ta správná slova. Když poslouchám tvoji hudbu, tak slyším slova. Slyším to, co tím chceš vyjádřit. Protože ti rozumím. A protože tě miluju."

Bylo to venku.

Nick ji zděšeně pozoroval. Pokoušel se oddělit city od praktické úvahy. Freddie měla pravdu. Nikdy nedokázal oddělit hudbu od citů. A Freddie ty city dokázala vyjádřit slovy.

„To jsou silná slova, Fred."

„Proč? Bude z nás úžasný tým. Budeme mnohem silnější a lepší, než kdybychom pracovali každý zvlášť."

Hlavou mu proběhla melodie, kterou si hrál celé dopoledne, a k ní se mu snadno vryla do paměti její slova. *Byl jsi to vždycky jen ty, v mém srdci, v mé mysli. Nikdo jiný předtím, nikdo potom. Vždycky jsem vzhlížela jen k jediné tváři. Ty jsi mé slzy a můj smích.*

Smutná píseň opuštěného srdce, pomyslel si, a přitom plná bolestné naděje. Přesně taková, jakou by ji chtěl mít.

„Řekněme si to na rovinu, Freddie. Dáme se do práce a uvidíme, jak nám půjde dohromady. Jestli se nám podaří udělat dvě obstojné písničky, které bychom mohli zasadit do libreta, půjdu za producentem a řeknu mu, aby s tebou sepsal smlouvu."

Freddie si pod stolem poťukávala nervózně prsty o kolena. „A když ten materiál schválí?"

„Jestli nám to schválí, pak z nás budou partneři." Nick zvedl skleničku. „Platí?"

„Platí," zašeptala Freddie a jejich skleničky vydaly jasný zvonivý zvuk.

Víc než víno ji opájelo závratí cosi jiného. Nick ji doprovodil do hotelového pokoje. Freddie se se smíchem zatočila a přitiskla se ke dveřím. „Já vím, že my dva budeme největší hit sezóny. Spolehni se."

Nick jí zastrčil uvolněný pramen za ucho a lehce se dotkl prsty jejího ušního lalůčku. „To se ještě uvidí. Takže zítra u mě doma. U mého piana. A přines něco k jídlu."

„Dobře, budu u tebe hned, co vstanu."

„Proboha! Ať tě ani nenapadne! Jestli přijdeš před dvanáctou, tak tě uškrtím. Kde máš klíč od pokoje, já ti odemknu."

„Tady." Freddie mu jím zamávala před nosem. „Půjdeš na chvilku dovnitř?"

„Ne, musím ještě na noční směnu a zavřít bar. Takže..." Nick se odmlčel. Slova a myšlenky odletěly náhle daleko, protože Freddie se k němu přivinula a objala ho kolem krku. Ohromilo ho, jak ho rázem zalila vlna horka. „Běž, ať se trochu vyspíš," zašeptal ochraptěle a sklonil se k ní, aby jí vtiskl na tvář lehký polibek na rozloučenou.

Měl to být polibek jako obvykle – jako polibek mezi příbuznými, kteří se za své city nestydí.

Freddie však k němu zvedla tvář a vyhledala jeho rty. Jen krátce, sotva srdce dvakrát zabuší. Vychutnala si jeho pevná horká ústa a zaregistrovala, jak mu napětím strnula šíje.

Pak se odtáhla s odhodlaným úsměvem na tváři, který jeho nevyrovnanému pulzu neposkytl žádné vysvětlení. „Dobrou noc, Nicholasi."

Nick se ani nepohnul. Stál na jednom místě ještě chvíli potom, co za sebou Freddie zavřela dveře. Bylo to bušení

jeho srdce, které ho probudilo ze snu. Otočil se a pomalu vydal k výtahu.

Je to moje sestřenice, připomínal si otupěle. Sestřenice, žádná sexy holčička, s kterou by ho čekalo krátké a dočasné povyražení. Zvedl ruku, aby stiskl tlačítko, a všiml si, že se mu třesou prsty. Tiše zaklel. Sestřenice, pomyslel si. Sestřenice, s kterou mám začít pracovat. Na tohle nesmím zapomenout ani na minutu, jinak je se mnou konec.

TŘETÍ KAPITOLA

„Ahoj, Rio!“ Freddie balancovala na jedné noze, jak se snažila vejít do kuchyně, odstrčit si nohou dveře a přitom dávat pozor, aby se jí nezřítil na zem náklad, který držela v náručí.

„Ahoj, holčičko.“ Rio měl plné ruce práce s přípravou oběda. „Jak se máš? A na co se to chystáš?“ dodal, když zvedl oči a zjistil, co všechno drží v ruce.

„Dneska začínáme s Nickem pracovat,“ oznámila mu Freddie radostně a zamířila ke schodům do patra.

„Jestli budeš mít kliku, nebudeš ho muset tahat z postele za vlasy.“

Freddie se ušklíbla a kráčela dál. „Říkal, že mám přijít v poledne, tak jsem přišla v poledne.“ Na minutu přesně, pomyslela si, když se podívala na hodinky. Zahnula na úzké točité schodiště. Nahoře zaklepala ostře na dveře a čekala. Přešláplа z nohy na nohu. Přesunula si tašky v náručí. Dobrá, Nicku, nedá se nic dělat, práce volá, pomyslela si. Zalomcovala dveřmi. Když snadno povolily, vešla a zavolala na Nicka.

V tichu, které následovalo, zaslechla tlumený zvuk šumící vody. Je ve sprše, usoudila spokojeně a vyrazila do kuchyně. Když jí přikázal, aby přinesla něco k jídlu, vzala to vážně. Odložila na stůl spoustu balíčků. Krabičku s bramborovým salátem, těstovinovým salátem, nakládanými okurkami a sendviči zabalenými do voskového papíru, které koupila v nedalekém lahůdkářství. Potom hledala něco k pití.

Ale nedalo velkou práci, aby zjistila, že mají na výběr buď pivo nebo minerálku.

A že Nickova kuchyně doslova volá pro odborném zásahu. Možná i jisté deratizaci a dezinfekci.

Když se Nick o několik minut později přikolébal do kuchyně, našel ji po lokty v bublinkách.

„Co to vyvádíš?"

„Takhle žít, to je ostuda," zabručela Freddie a otřela si mírně orosené čelo hřbetem dlaně. „Naházela jsem zbytky tvých vědeckých pokusů z ledničky do igelitky a dala je do chodby. Až odsud půjdu, vyhodím je do popelnice."

Nick zavrtěl hlavou a zamířil ke kávovaru.

„Kdypak jsi naposledy vzal do ruky hadr a koště?" dotírala na něho.

„Myslím, že to bylo v září 1990." Nick si zívl a protřel si oči, aby viděl na odměrku, kterou se pokoušel nasypat do kávovaru patřičné množství kávy. „Přinesla jsi aspoň něco k jídlu?"

„Je to na stole, nevšiml sis?"

Nick přejel zamračeným pohledem několik krabiček z lahůdkářství.

„Myslel jsem, abys přinesla něco k snídani."

„Jenže už je oběd," zasykla Freddie podrážděně.

„Čas je jenom relativní veličina, Freddie." Nick se zkusmo zakousl do kyselé okurky.

Freddie třískla s posledním talířem, který našla přilepený ke dnu dřezu. „Čekala jsem, že trochu uklidíš v pokoji a odneseš tu hromadu šatstva aspoň do ložnice. Jak myslíš, že v tomhle nepořádku můžeme pracovat?"

Ostrá chuť okurky mu osvěžila smysly, a tak si kousl ještě jednou. „Prádlo nosím do prádelny každou třetí neděli v měsíci. To je až za týden."

„Tak to odnes aspoň vedle. V téhle díře pracovat nebudu. Všude se válí plné popelníky, papíry a prachu je tu vrstva, že se nedá ani dýchat."

Nick se opřel o stůl a vlídně se na ni zazubil. Freddie měla vlasy stažené dozadu, aby jí hříva nepřekážela při práci. Byl to chabý pokus. V očích měla hněv a ústa přísně našpulená. Připadala mu jako uražená víla z pohádky.

„Freddie, jestlipak víš, že ti to moc sluší, když se zlobíš?“

Freddie přimhouřila oči. „Víš, že takovéhle řeči nesnáším.“

„Neříkej,“ podivil se Nick.

Freddie odtrhla z role papírovou utěrku a otřela si ruce až k loktům. „Proč se na mě tak koukáš?“

„Čekám, až pořádně našpulíš pusu. Potom jsi ještě roztomilejší.“

To se tedy načekáš, pomyslela si Freddie pobaveně. Naoko se usmála.

„Ty bys vážně zasloužil, Nicku.“

„Tak už mě přestaň komandovat jako doma toho chudáka Brandona.“

„Já ho přece nekomanduju.“

Nick se protáhl kolem ní, aby si vzal jeden z umytých hrnků. „Ale komanduješ. Budeš se s tím muset vyrovnat, holka, hrozně ráda lidem poroučíš.“

„To tedy těžko.“

„Jsi rozmazlená a roztomilá jako panenka.“

Freddie se nadechla, aby se ovládla. „Nevím, čím tě mám praštit dřív.“

„Tohle ti taky sluší. Když vystrkuješ bradu. To je ještě lepší, než když špulíš rty.“

Protože neměla po ruce nic lepšího, hodila po něm zmačkaným papírem, který se odrazil od jeho hlavy. „Myslela jsem, že se pustíme do práce, ne že mě tady budeš urážet. Jestli nic jiného neumíš, tak raději půjdu.“

Freddie se protáhla kolem něho, aby si vzala své věci. Nick se zachechtal. Poprvé od chvíle, kdy Freddie dorazila do New Yorku, měl pocit, že se jejich vztah vrátil na úroveň, kterou dobře znal. Starší bratranec škádlí malou sestřenici. Natáhl po ní ruku a chytil ji za rameno, aby ji k sobě přitáhl.

„Počkej, Fred, nesmíš se hned zlobit.“

„Já se nezlobím,“ odsekla prudce a vrazila mu loktem do žaludku.

Nick zaúpěl a dal se do smíchu. „Taková slabá rána. Mívala jsi pádnější ruku,“ dobíral si ji. „Musíš se do toho opřít celým tělem, jestli chceš, aby to mělo nějakou sílu.“

Freddie to popíchlo natolik, že se rozehnala a chystala se k další ráně. Nick jí pohotově chytil ruku a oba se začali přetahovat. Celou dobu se smál, jak se marně snaží vyprostit z jeho sevření. Než se nadál, skončili vklíněni mezi lednici a stůl. Freddie se opírala zády o dvířka, on jí vší silou drtil boky a on se ho snažila odtlačit.

Náhle se smát přestal. Uvědomil si, jak blízko se její tělo ocitlo vedle něho. A jak je to tělo horké a sálající energií. A jak má růžové rty. Stále ještě našpulené. Lákající k polibku.

Také Freddie si rychle všimla změny, která se s ním udála. Tělo jí zvláčnělo a krev se jí rozproudila v žilách. Na takový okamžik celé roky čekala, na pravé mužné objetí. Poddala se instinktu a objala ho kolem krku.

Nick se vzpamatoval. Málem bych ji políbil, uvědomil si zděšeně. A nebyl by to žádný polibek od hodného bratrance. Byl by to polibek hladového muže líbajícího svolnou ženu – který by zničil deset let důvěry a vzájemné náklonnosti.

„Nicku,“ řekla Freddie tiše. V tom slově byla tichá žádost.

Vyděsil jsem ji, pomyslel si Nick a vyčítal si, že se zachoval jako blázen. Ale proč. Proč? Nechápal. Jak to že ve mně moje malá sestřenice probouzí takové myšlenky?

„Promiň. Příště si tě nebudu dobírat. Zapomněl jsem, že nejsi malá holka.“ Ulevilo se mu, když už necítil zblízka její přítomnost. S hranou ledabylostí zamířil pro šálek s kávou, který nechal stát na stole.

„Nic se nestalo.“ Freddie se pokusila o chabý úsměv. Horko, které jí před chvílí zaplavilo celé tělo, opět vyprchalo

do ztracena. „Ale stejně trvám na tom, abys ten nepořádek nejdřív uklidil."

Nick se ušklíbl. „Je to můj byt, moje piano, můj nepořádek. Budeš si na to muset zvyknout."

Freddie se zamyslela a pak přikývla. „Dobrá, ale až si najdu vlastní byt a koupím si piano, budeme pracovat u mě."

„To se ještě uvidí." Nick vytáhl ze skříňky vidličku a pustil se do bramborového salátu, který vyjídal rovnou z krabice. „Nalij si taky kafe, mezitím si promluvíme o tom, jak bych si ten muzikál představoval."

„Jak bychom si ho představovali my dva," opravila ho. Vzala si hrnek z odkapávače. „Nezapomeň, že jsme tým."

Seděli v kuchyni asi hodinu, diskutovali a probírali téma, které Nick zvolil. Dohodli se na pracovním názvu. Poprvé, naposled a navždycky. Děj měl zahrnovat období deseti let, vyprávěl příběh mladického okouzlení, které vedlo v ukvapený sňatek a posléze v ještě ukvapenější rozvod. Dvojice se setkává po letech a nachází vyrovnaný naplněný vztah.

A budou žít šťastně až do smrti, jak by řekla Freddie.

Čeká je kamenitá cesta, zněla Nickova verze.

Nakonec se dohodli na propojení těchto hledisek, což mělo dodat jejich příběhu patřičné napětí.

„Ona ho miluje," řekla Freddie, když se usadili k pianu. „Je to láska na první pohled."

„Je zamilovaná do lásky." Nick zapnul magnetofon. „Oba jsou zamilovaní do lásky. Jsou mladí a naivní. To jsou věci, které činí hrdiny přitažlivými, směšnými i reálnými zároveň."

„Hmmm."

„Poslouchej." Nick se posadil na stoličku těsně vedle ní, až se jejich boky dotýkaly. „Začne to davovou scénou. Bude tam spousta chaosu, světel. Všichni budou kamsi pospíchat." Prohrábl se vrstvou not a jakýmsi vnitřním radarem vybral napoprvé ten správný list.

„Chci, aby byli diváci zahlceni zmatkem, hlukem a chaosem," vysvětloval. Nastavil si syntezátor, který stál v pravém úhlu vedle piana. „A tahle esence mládí by měla tvořit první výstup."

„Aha. A v té scéně do sebe oba doslova narazí."

„Přesně tak."

Nick udeřil do kláves úvodní bohatý akord, který jako by probouzel všechny smysly k životu. Freddie zavřela oči a nechala se pohltit hudbou.

Záplava not, občas v disharmonii, prudký rytmus, často se měnící. Ano, už vím, co chce vyjádřit. Nedočkavost. Jak každý vnímá jen sám sebe. Vzápětí si představila jeviště plné tanečníků, hluk ulice, troubení aut.

„Tady by to chtělo trochu víc basů," řekl Nick. Úplně zapomněl, že vedle něho sedí Freddie. Otočil se k syntezátoru a nastavil potřebné parametry.

„*Nezastavuj!*"

„Chci jen trochu upravit basy."

Freddie zavrtěla hlavou a položila ruce na klávesy. Upřela přimhouřené oči na noty, které Nick ve spěchu načmáral tužkou. Začala hrát a přitom zpívat.

„*Nezastavuj! Musím stihnout spoustu věcí, musím vidět spoustu věcí. Jen nevím, jak to zvládnu vnímat i něco jiného než sám sebe.*"

Freddie měla čistý hlas. Bylo to zvláštní, ale Nicka to překvapilo. Jako by na to zapomněl.

„Ty jsi ale pohotová," zašeptal.

„Jsem dobrá." Freddie hrála dál a další slova se jí honila hlavou. „Měl by to být sbor, hodně hlasů, s duetem dvou hlavních protagonistů. Ona jde jedním směrem, on opačným. Jejich melodie by se měly prolínat, přeskakovat i propojovat."

„Ano, to je ono."

Freddie se na něj postranně lišácky usmála.

„Já vím."

Trvalo jim víc jak tři hodiny, než vypracovali základní melodii pro úvodní výstup. Posilnili se dvěma šálky kávy, ale pak už Freddie kávu odmítla a na pivo neměla chuť. Požádala Nicka, aby jí došel do baru pro sodovku. Mezitím co byl pryč, znovu si přehrávala noty a dělala drobné opravy ve slovech i notách. Když se chystala přehrát si výsledek, zazvonil telefon.

Vstala, v duchu si broukala melodii a zvedla sluchátko.

„Haló?“

„Dobrý den. Mohla bych mluvit s Nickem?“

Ozval se temně zbarvený hlas s jižanským přízvukem. Freddie zamračeně stáhla obočí. „Za chvilku se vrátí. Šel pro něco do baru.“

„Tak já si počkám, jestli vám to nevadí. Jmenuju se Lorelie.“

„Já jsem Fred.“

„Nejste náhodou Nickova malá sestřenice?“

„Ano, to jsem já,“ procedila Freddie skrz zuby. „Malá sestřenice Fred.“

„Jsem ráda, že si s vámi můžu popovídat, Fred.“ Z jejích slov doslova odkapávala sladká šťáva protáhlého přízvuku. „Nick mi říkal, že vás byl včera navštívit. Měli jsme sice naplánovanou schůzku, ale rodina má mít vždycky přednost, to si myslím já.“

Zatraceně, já věděla, že má schůzku s nějakou ženou, pomyslela si Freddie zklamaně. „To je od vás velmi laskavé, Lorelie.“

„Já to chápu, mladá dívka jako vy, sama v New Yorku, potřebuje, aby se o ni postaral někdo z rodiny. Já tu žiju už víc jak pět let, ale ještě jsem si nezvykla na ten hrozný chaos. Všichni pořád někam spěchají. Nikdo na vás nemá čas.“

Všichni nemají tak naspěch jako ty, pomyslela si Freddie zlomyslně a v duchu se ušklíbla. „Odkud pocházíte, Lorelie?“ zeptala se zdvořile.

„Z Atlanty, moje milá. Jsem rodilá jižanka. Ale tady na

Severu je centrum modelingu a taky se tu najde práce v televizi."

„Vy jste modelka?" To je nadělení, zděsila se.

„Ano, ale poslední dobou jsem hrála v několika televizních reklamách. Pomůže to člověku se prosadit."

„Ano, to jistě."

„Takhle jsme se seznámili s Nickem. Jednou odpoledne jsem zapadla do baru, bylo to po dlouhém natáčení. Požádala jsem ho, aby mi namíchal něco studeného a osvěžujícího. A on mi na to řekl, že osvěžující jsem já." Lorelie se zasmála a znělo to jako stříbrné zvonky. Freddie jen ještě víc zaťala zuby. „No, řekněte, není Nick báječný?"

Freddie se ohlédla, protože báječný Nick se právě vracel s náručí plechovek se sodovkou. „To máte pravdu. Celá rodina to o něm tvrdí."

„Myslím, že je správné, že se Nick rozhodl dávat pozor na svou sestřenici, když se ocitne poprvé sama ve velkém městě. Vy jste také z Jihu, je to tak?"

„Ano, kousek od mason-dixonské linie, Lorelie. Prakticky vzato jsme taky sestřenice. A náš báječný Nick se už konečně vrátil."

Freddie mu podala sluchátko. „Máš na drátě kvítek magnolie."

Nick položil hromadu plechovek na zem a vzal si sluchátko. „Lorelie?" Se zkoumavým pohledem upřeným na Freddii poslouchal, co mu Lorelie vypráví. „Ano, to je ona. Ne, je ze Západní Virginie. Ano, to je od vás kousek. Poslouchej, já…" Otočil se zády a ztlumil hlas, protože zaslechl, jak Freddie usedla k pianu a začala bloudit prsty po klávesách. „Teď momentálně na něčem pracuju. Ne, ne, dneska večer se mi to hodí. Stavíš se pro mě v baru? Asi tak v sedm?" Odkašlal si. Divil se, proč je mu ten hovor tak nepříjemný. „Ano, určitě. Už se těším." Opatrně se přes rameno ohlédl na Freddii. „To bude fajn. Tak večer."

Zavěsil a sehnul se pro dvě plechovky. Otevřel je a zamí-

řil za Freddie. Podával jí sodovku a bůhvíproč mu to gesto připadalo jako návrh k smíření. „Je pěkně vychlazená."

„Díky."

Jak si Nick okamžitě všiml, její hlas zněl také pěkně vychlazeně.

Freddie vzala plechovku a dlouze se napila. „Neměla bych se omluvit za to, že jsem ti včera překazila plány s Lorelií?"

„Ne, není třeba. My dva nejsme – ona není –"

„To je moc hezké, žes jí navykládal všechny ty nesmysly o malé sestřenici z Jihu." Freddie postavila plechovku s bouchnutím na desku piana a udeřila prsty do kláves. Bylo to lepší než se vrhnout Nickovi po krku. „Nechce se mi věřit, že ti skočila na takovou směšnou výmluvu."

„Vždyť jsem jí řekl pravdu." Stál nad ní a začínal se mračit. Přesto se cítil nad věcí.

„Že jsem tak nesamostatná, že na mě musíš dohlížet?" odsekla Freddie nasupeně.

„Nic takového jsem neřekl. Poslechni, Freddie, o co ti jde? Chtěla jsi jít na večeři, tak jsem kvůli tobě změnil plány. Co víc bys chtěla?"

„Příště mi řekni, že máš schůzku, Nicku. Pro mě není těžké se přizpůsobit a vymyslet si jiný program." Freddie vstala a začala si rovnat noty do desek. „A nejsem dávno malá sestřenice a nepotřebuju, abych měla nad sebou nějaký dozor. Každý kromě úplného pitomce by si všiml, že jsem dospělá a že se o sebe umím postarat sama."

„To jsem nikdy neřekl, že –"

„Vidím ti to na očích. Cítím to v každém tvém slově," namítla Freddie v ráži. Cestou ke dveřím zakopla o hromádku šatstva a hlasitě zaklela. „Asi ti nedošlo, že na světě je pár mužů, které by ani nenapadlo považovat večeři se mnou za povinnost vůči rodině."

„Počkej."

„Na co mám čekat." Freddie se na odchodu otočila. Tak

prudce, až se jí vlasy rozletěly do stran. „Radši se na mě dobře podívej, Nicku. Už mi dávno není dvanáct. Nejsem mazlíček rodiny, kterého všichni hladí po hlavě. A jestli se chceš ke mně chovat takhle, tak je s naší dohodou konec.“

Nick se zmateně stáhl a prohrábl si rukou vlasy. „Co tě to proboha popadlo?“

„Vůbec nic!“ vykřikla Freddie. „Vůbec nic, jdi se utěšovat s tou tvou jižanskou kytičkou.“

Když se za ní zabouchly dveře, Nick jen bezradně zavrtěl hlavou. Konečně se napil ze své plechovky. Kdo by si to pomyslel, vždycky to bylo takové milé klidné dítě, divil se.

Freddie se cestou domů zbavila větší části vzteku. Když se cítila natolik klidná, aby nerozbíjela tabule skla, vešla do telefonní budky, vylovila číslo a spojila se se Sydney. To, co jí Sydney pověděla, jí dokázalo zvednout náladu.

Vybavená lístkem s adresou utíkala, aby si prohlédla prázdný dvoupokojový byt asi o tři bloky dál, než bydlel Nick.

Bylo to dokonalé. Freddie chodila z jednoho pokoje do druhého a už si představovala, jaký nábytek si pořídí a kam položí koberce. Tohle bude můj první vlastní domov, pomyslela si s rostoucím vzrušením. Pokoj byl dost velký, aby se do něho vešlo piano. Piano pod okno a ještě zbude místo na rozkládací pohovku, aby u ní mohl přespat někdo z rodiny a zůstat na návštěvě.

A co bylo nejlepší, byt byl tak blízko baru, že nebude těžké dávat pozor na to, co Nick dělá a s kým se stýká.

To jsem zvědavá, co na to budeš říkat, Nicku, pomyslela si a vítězoslavně se ušklíbla. Vyklonila se z okna a zadívala se na velkolepé panoráma Manhattanu. Však já si tě dobře ohlídám. Kdybys jen věděl, ty nechápavý pitomče, jak strašně tě miluju.

S povzdechem se odvrátila z okna a zamířila do kuchyně. Byla sice malá a potřebovala pořádně vymalovat a vyleštit,

ale to se dá zařídit. Už se těšila, jak si vybere nádobí, hrnce a pánve a všechno potřebné náčiní. Freddie vařila ráda a od dětství zbožňovala ruch v kuchyni. Vzpomněla si na jejich ohromnou kuchyni doma ve Virginii a stejně velkou u babičky v Brooklynu.

Tady budu Nickovi vyvářet pochoutky, až se mu budou dělat boule za ušima, usmívala se v duchu. Zálibně přejela prstem po hladké dřevěné desce na krájení masa a zeleniny. Ano, tohle všechno mě čeká, jestli budou dobře rozdané karty. Usmála se vlastním nápadům a netrpělivosti.

Já musím dobře rozdat karty a nenechat nic náhodě.

Byla jsem na něj protivná, třebaže je to opravdu pitomec. Většinu života jsem milovala jenom jeho a jemu to pořád nedochází. Zdálo se jí, že při večeři mu dala jasně najevo, jaké city k němu chová, a on se to snažil bagatelizovat. Jak to že mě pořád považuje za svou malou sestřenici – třebaže jsme příbuzní jen shodou okolností. Zřejmě bude zapotřebí víc jak jedna romantická večeře při svíčkách, aby se mu otevřely oči.

Ano, musím mu otevřít oči, usoudila. Dala si ruce v bok a vydala se na druhou obhlídku svého nového apartmá. Tady si vybuduju nový život, umiňovala si. Vystavený na pevných základech. Zařídím si ho jen podle svého vkusu. Bude v něm všechno, co potřebuju. Hudba, barvy a láska.

Bože můj, dej, aby to bylo i s Nickem.

Bylo už skoro sedm, když sešel do baru. Zack zvedl oči od šejkru, ve kterém připravoval koktejl. „Máš rande?“

„S Lorelií.“

„Ale.“ Zack povytáhl obočí. „To je ta štíhlá brunetka s úchvatnými proporcemi a sametovým hlasem?“

„To je ona.“ Nick se zasunul za bar, aby mu pomohl vyřídit objednávky. „Skočíme si někam na večeři a pak se vrátíme sem, abych tě vystřídal.“

„Můžu to vzít za tebe.“

„Ne, to není třeba. Lorelii se tady líbí. Až tady zavřu, můžeme si vyrazit ještě někam jinam.“

„To můžete. Šestka chce další dvě piva a bourbon se sodou. Vyřídíš to?“

„Jasně.“

„Hele, slyšel jsi už, že si Freddie sehnala bydlení?“

Nick zvedl ruku od pípy. „Cože? Jaké bydlení?“

„Je to nějaký byt pár bloků odsud. Odpoledne podepsala smlouvu.“ Zack nasypal do misky směs oříšků k pivu. „Zrovna jste se minuli. Přišla to sem oslavit.“

„Byl se s ní někdo na ten byt podívat? Mike? Nebo někdo jiný?“

„Ne, proč? Myslím, že ta holka má hlavu na správném místě,“ prohodil Zack smířlivě.

„To jo, ale myslel jsem, že by si Rachel nejdřív měla prohlédnout smlouvu, aby Freddie někomu nenaletěla.“

Zack se ušklíbl a položil Nickovi ruku na rameno. „To víš, mláďata musí jednou vyletět z hnízda.“

Nick pokrčil rameny a položil nápoje na tác, aby je mohla servírka odnést. „A kde je teď? Šla zpátky do hotelu?“

„Ne. Vyrazila někam s Benem.“

„S Benem!“ Nick strnul. Křečovitě sevřel utěrku, kterou utíral barový pult. „Jak to myslíš, že si někam vyrazila s Benem?“ Bezmyšlenkovitě zkroutil utěrku do tvaru připomínajícího oprátku. Tvář mu pobledla a oči zatřpytily jako dvě ostré dýky. „Tys ji představil Stipleymu?“

„No jasně.“ Zack kývl na servírku, aby odnesla pití ke stolům. „Ben se mě zeptal, jestli nevím, co je to za hezkou blondýnku, tak jsem je představil. Pak spolu vyrazili někam na flám.“

„Na flám?“ vydechl Nick konsternovaně. „Tys ji nechal, aby šla s úplně cizím chlapem?“

„Počkej, Nicku, Ben Stipley není žádný cizí chlap. Známe se léta.“

„No právě,“ odpověděl Nick pochmurně. Nejraději by hodil oprátku Zackovi kolem krku. „Oba víme, že jen vymetá jeden bar za druhým.“

Překvapeně i pobaveně zároveň se k němu Zack obrátil. „Ale to my dva taky."

„Ale tak to přece nemyslím, to přece víš." Nick zacinkal lahvemi. Náhle dostal neodolatelnou chuť nalít si panáka whisky. „Nemůžeš ji dávat přece dohromady s takovým chlapem."

„Já je přece dohromady nedával. Jen jsem je představil. Oni si chvíli povídali a pak se rozhodli, že půjdou do kina."

„Do kina?" vykřikl Nick pohoršeně, jako by kino znamenalo totéž co vykřičený dům. Jak může být Zack tak naivní? Copak není na první pohled jasné, že s holkou, které má tak senzační dlouhé nohy a úžasné velké oči se nechodí do kina jen tak pro nic za nic? Bože můj! Žaludek se mu sevřel strachy. Už si představoval, jak je Freddie vydaná na milost a nemilost Benu Stipleyovi v potemnělém sále.

„Benovi se nechtělo jít do kina samotnému. Prý se hraje nějaký trhák."

„Proboha, Zacku, ty ses opravdu zbláznil, nebo jsi tak prostoduchý?"

„No dobře, řeknu ti to na rovinu. Prodal jsem mu ji za padesát babek a celosezonní vstupenku na Yankees. Touhle dobou by už měla být v jeho doupěti omámená opiem. Jseš spokojenej?"

Nick se vzpamatoval a zahnal ty nejhorší obavy stranou, jenom vztek se mu nedařilo ovládnout. „Nevím, co je na tom k smíchu, brácho. Chtěl bych vědět, jak by ses tvářil, kdyby se zjistilo, že ji obtěžoval."

Zack natočil další pivo a položil ho na tác. Viděl Nicka vztekat se už tolikrát, že ho to nepřekvapovalo. Tentokrát ho udivilo, jak nepatrná se k tomu našla příčina, proto se ho snažil mírně uklidnit.

„To se může stát. Freddie je pěkná holka, ale myslím, že to zvládne. Ben není žádný maniak."

„Co ty o tom víš?" zabručel Nick pod vousy.

Zack překvapeně zavrtěl hlavou.

„Nicku, ty máš přece Bena docela rád. Byli jste spolu na baseballu. Půjčil ti auto, když ses chtěl jet podívat na Long Island.“

„Jasně že ho mám rád.“ Nick sebral z police sklenici na pivo a začal ji bezmyšlenkovitě leštit. „Proč by mi nebyl sympatický? Ale to nemá nic společného s Freddií a tím, že sbalí cizího chlápka v baru a vyrazí s ním bůhvíkam do noci.“

Zack zabubnoval prsty o barovou desku. „Brácho, kdybych tě neznal tak dobře, tak bych řekl, že žárlíš.“

„Žárlím?“ Příšerná představa! „To je blbost! Naprostá blbost!“ rozčilil se Nick. Vyleštěnou sklenici vrátil na místo a vzal si do práce další. Potřeboval něčím zaměstnat ruce, jinak by se bál, že vystřelí z baru a začne prohledávat všechna kina na Manhattanu.

V Zackově hlavě se však ona myšlenka mezitím pevně usadila. Pozorně si Nicka měřil a v duchu si pohrával s představou, že jeho mladší bratr podlehl kouzlu půvabné sestřenice.

„Tak mi tedy vysvětli, proč je to blbost? Co je to mezi tebou a Freddií, Nicku?“

„Co by bylo,“ ohradil se pohoršeně Nick s očima upřenýma na vyleštěnou sklenici. „Snažím se na ni trochu dohlédnout, aby neudělala hned první den nějakou pitomost. Nevím, co jiného bys chtěl slyšet.“

„Možná jsem ji tu měl zamknout na zámek,“ řekl Zack zamyšleně. „Nebo jsem měl jít s nimi jako doprovod. Příště, až ji uvidím, že mluví s někým z mých hostů, zavolám přepadové komando.“

„Nech toho, Zacku.“

„A ty se uklidni, člověče. Chováš se jako blázen. Ostatně ta tvoje broskvička z Georgie zrovna otevřela dveře.“

„Výborně.“ Nick si nařídil, aby pro příštích pár hodin zapomněl na Freddii a její nezodpovědné chování a věnoval svou pozornost jiné dámě. Mám přece vlastní život, zdůrazňoval si. A Freddie je dospělá, jak ráda poznamenávala.

Ohlédl se a připravil si na tváři úsměv. Lorelie se blížila k baru. Sexy, svůdná a neodolatelná, a podle všech známek z jejich minulé schůzky ochotná dát věcem volný průběh.

Vklouzla na barovou stoličku a rozvířila kolem sebe opar těžké smyslné vůně. Odhodila si dozadu lesklé černé vlasy a zářivě se na něj usmála.

„Ahoj, barmane. Těšila jsem se na tuhle chvíli celý den. Potřebuju něco chlazeného."

Bylo těžké tvářit se dál přívětivě, když mu náhle došlo, a to pomyšlení mu doslova vyrazilo dech –, že nemá ani nejmenší zájem prozkoumat, jestli stále ještě platí pravidlo o jižanské pohostinnosti.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Nick ucítil vůni kávy, smažené slaniny a vajíček ve chvíli, kdy vystoupil ze sprchy.

Tohle by ho mělo naladit na veselejší notu, ale když se muž dobře nevyspí, protože mu v hlavě leží jistá žena, je zapotřebí něčeho mnohem lákavějšího než vidiny teplého jídla, aby to jeho náladu dokázalo zvrátit.

Freddie toho měla hodně co vysvětlovat, aspoň podle jeho názoru. Půlku noci strávila venku s úplně neznámým mužem, kterého sebrala někde u baru. Snad ji doma vychovali líp, než aby se musela zahazovat s kdejakým ochmelkou, pomyslel si Nick, když se střetl se svým podrážděným pohledem v zrcadle.

Její rodinná výchova, na to se spoléhal ze všeho nejvíc, Freddiina rodina, to znamená péči a lásku, nejlepší školy, nejlepší učitele. Při každé návštěvě u nich na Jihu měl možnost to vidět na vlastní oči, obdivovat – i závidět.

Stačila by mu desetina péče, které se dostalo jí. Jeho matka bývala unavená. Nick byl přesvědčen, že na to měla nárok, když měla na starosti takové břímě, jako byl on. Když se seznámila se Zackovým otcem, hodně se to zlepšilo, rozhodně to bylo to nejlepší, co v životě zažil. Měli slušný byt, matka se nemusela starat, kde vezme na činži a na jídlo. Už se nemusel dívat do jejích zoufalých očích, přestal se bát každého zazvonění.

Jakýmsi vnitřním zrakem pochopil, že matka a Zackův

otec Muldoon se mají rádi, ne sice vášnivě, ani romanticky, ale natolik, aby se rozhodli, že chtějí vytvořit společný domov.

Muldoon se snažil, alespoň Nick o tom byl přesvědčen, aby jim to vycházelo. Byl ovšem v mnoha směrech dost neústupný, byl to takový starý beran, který znal jen tu svou pravdu.

Naštěstí tu byl Zack. Byl trpělivý, laskavý a dovolil mu, aby se za ním vláčel jako stín, kamkoli se hnul. Možná díky jemu Nick získal náklonnost k dětem a pochopení pro ně.

Rozhodně na vlastní kůži poznal, jaké to je, být vydán na milost a nemilost dospělým. Se Zackem měl pocit, že k němu patří a že je to někdo, na koho se může za všech okolností spolehnout, že mu pomůže.

Jenže to nevydrželo věčně. Brzy byl Zack dost starý na to, aby přetrhal nitky s dětstvím a mládím. Nechal se naverbovat do armády a dal se k námořnictvu. Když odplul na moře, Nick se cítil strašlivě opuštěný. Jako kůl v plotě.

A aby to bylo ještě těžší, zemřela mu matka. Pak to s ním šlo rychle z kopce. Nickovou obranou proti smutku a opuštěnosti se stala vzpoura, na místo rodiny si našel pouliční partu.

A tak se stal Kobrou, poflakoval se po ulicích a koledoval si o malér. A našel ho. Když zemřel Muldoon, Zack se vrátil, ale Nick už měl kolem srdce tvrdou slupku.

Nevyšel mu ani trochu vstříc. Zack se musel obrnit, aby vydržel všechny schválnosti, které mu Nick se škodolibou radostí připravoval. Když si na to teď vzpomněl, rozhostil se mu na rtech úšklebek. Kdykoli se mu naskytla šance, jak Zackovi znepříjemnit život, tak ani na chvíli neváhal. Ale Zack to vydržel. Rachel při něm stála pevně jako skála. I celá rodina Stanislaských, přestože se navenek jevila tak chaotická. Tohle změnilo jeho dráhu. Možná ho to i zachránilo.